

Ο ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΤΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΝΟΡΙΑΚΟΥ ΚΛΗΡΟΥ
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΤΟΥ ΕΠΙΣΗΜΟΥ ΔΕΛΤΙΟΥ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ»

ΕΤΟΣ Η' | ΑΘΗΝΑΙ, ΦΙΛΟΘΕΗΣ 19 | 1 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1959 | ΑΡΙΘ. 1

ΕΚ ΤΩΝ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΙΚΩΝ ΘΗΣΑΥΡΩΝ

ΕΙΣ ΤΑ ΑΓΙΑ ΘΕΟΦΑΝΕΙΑ

Ἡ ἀγία τῶν Φώτων ἡμέρα εἶναι σφραγὶς τῆς εορτῆς τῆς Ἐπιφανείας τοῦ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ θύρα πανηγύρεως.

Σφραγίζει μὲν τὸ Σπήλαιον τῆς Βηθλεέμ, ὅπου ὁ παλαιὸς τῶν ἡμερῶν, ὡς βρέφος ὑπομάζιον ἐν Φάττῃ κατέκειτο.

Ἀνοίγει δὲ τὰς πηγὰς τοῦ Ἰορδάνου, ὅπου ὁ Θεάνθρωπος Χριστὸς βαπτίζεται μετὰ τῶν ἀμαρτωλῶν, ἵνα διὰ τῶν ἀχράντων Ἀυτοῦ μελῶν ἀγιάσῃ τὰ ὕδατα καὶ ἄφωσῃ τῷ κόσμῳ παράσχη, διὰ τοῦ Βαπτίσματος.

Ἐπεφάνη ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἡ σωτήριος πᾶσιν ἀνθρώποις καὶ τὸν κόσμον ὅλον ἀντὶ τῆς λόπτης πλημμυρίζει φαιδρότης λαμπρά.

Χαίρει ὁ Οὐρανὸς πρῶτος ἀκούων τὴν Πατρικὴν φωνήν.
«Οὗτός ἐστιν ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός ἐν ᾧ ἠδόκησα».

Ἀγιάζεται ὁ ἀήρ ἐφαπτόμενος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὅπερ ἐν εἶδει περισσευῶς ἐπὶ τὸν βαπτιζόμενον Ἰησοῦν ἐπελήθον, «ἐβεβαίον τοῦ λόγου τὸ ἀσφαλές». Ἀγιάζεται καὶ τῶν ὑδάτων ἡ φύσις, καθαρίζουσα οὐ μόνον τῶν σωμάτων, ἀλλὰ καὶ τῶν ψυχῶν τὸν ὅυπον ἐν τῷ Βαπτίσματι.

Πᾶσα ἡ κτίσις εορτάζει καὶ χαίρει. Μόνος πενθεῖ Διάβολος ὁ τοῦ σκότους προστάτης, βλέπων νὰ ἐτοιμάζεται ἡ κολυμβήθρα, ἣτις μόνη αὐτὸν ἀποπνίγει.

Ἀφήσατε πᾶσαν ἐπιγίον σκέψιν καὶ μέριμναν. Κρατήσατε καὶ τὴν ἀναπνοήν σας ἀκόμη καὶ παρατηρήσατε μίαν σκηπὴν φρικτὴν, ἱερὰν, μυστηριώδη καὶ ἀκούσατε ἓνα διάλογον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου συγκινητικώτατον παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Ἰορδάνου!

Ὁ Αἰθέρης προσέρχεται πρὸς τὸν δοῦλον. Ὁ Βασιλεὺς κλίνει τὴν κεφαλὴν εἰς τὸν στρατιώτην!

Ὁ Ποιμὴν ταπεινοῦται εἰς τὸ πρόβατον!

— Πῶς; ὁ παρέχων τὴν ἄφεσιν ζητεῖς τὸ Βάπτισμα;
Ἐξομολογοῦνται τὰς ἁμαρτίας των προηγουμένως οἱ βα-
πτιζόμενοι.

— Σὺ δὲ τί ἔχεις νὰ ἐξομολογηθῆς, "Ὅστις εἶσαι τελείως
ἀναμάρτητος καὶ τῶν ἡλιακῶν ἀκτῖνων καθαρώτερος;! "ὦ!
Δὲν γνωρίζω νὰ πλύνω τὸ φῶς! Δὲν ἤξεύρω νὰ λούω τὸν Ἥλιον
τῆς Δικαιοσύνης!

Δὲν φωτίζει τὴν ἡμέρα ἢ νύξ, οὐδὲ ἡ θάλασσα ἔχει ἀνάγκη
τῆς πηγῆς τῆς μικροτάτης!

«Ἐγὼ ἔχω χρεῖαν ὑπὸ Σοῦ βαπτισθῆναι», ἀνακράζει κατα-
συγκινημένος ὁ φοβερός Πρόδρομος!

Μήπως ἐμὲ προσκυνοῦν, μετὰ φόβου τὰ Χερουβεῖμ;

Μήπως εἰς ἐμὲ ψάλλον τὸν Τρισάγιον Ὑμνον ἀκαταπαύ-
στως τὰ Σεραφεῖμ;

Μήπως ἐμὲ εἰς τοὺς Μάγους ἔδειξεν ὁ Ἄσθῆρ;

Ὁ Μωϋσῆς ἐκεῖνος ὁ σύνδουλός μου, μόνον τὰ ὀπίσθιά Σου
νὰ ἴδῃ ἠξιώθη! Καὶ πῶς ἐγὼ νὰ τολμῶσω νὰ βάλω τὴν παλάμην
μου εἰς τὴν ἄχραντὸν Σου κεφαλὴν τὴν τῶν χιόνων καθαρωτέραν;
Δὲν ἔχω παλάμην ἱκανὴν νὰ βαπτίσῃ τὸν Θεόν. «Ἐγὼ ἔχω χρεῖαν
ὑπὸ Σοῦ βαπτισθῆναι».

Ἐκ στεῖρας ἐγεννήθην, διότι εἰς τὸ κέλευσμά Σου ὑπεχώρησαν
τῆς φύσεως οἱ Νόμοι.

Ἐυρισκόμενος ἐν τῇ κοιλίᾳ τῆς μητρός μου ἐσκήρτησα εὐ-
λαβῶς εἰς τὴν παρουσίαν τῆς Παναγίας Μητρός Σου, ἥτις Σέ
ἔφερεν εἰς τὰ παρθενικὰ σπλάγχνά Της!

Πῶς δὲ τώρα νὰ μὴ φοβοῦμαι, νὰ μὴ τρέμω, νὰ ἐγγίσω Ἐκεῖ-
νον, ποὺ ἐγέννησε Παρθένος Μήτηρ;

Γνωρίζω ὅτι Κύριος ὢν τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, δούλου
ἔλαβες μορφὴν, ἵνα ἰατρεύσῃς τὴν ἀχρειωθεῖσαν ἐκ τῶν παθῶν
ἀνθρωπίνην μορφὴν!

Ἔργω ἀνθρώπου, ἵνα σώσῃς τὸν ἄνθρωπον, ἐνῶ Σὺ εἶσαι
«ὁ ἐπιβλέπων ἐπὶ τὴν Γῆν καὶ ποιῶν αὐτὴν τρέμειν».

Περὶ Σοῦ ἐγὼ ἐκήρῃσα λέγων: «Ἐρχεται ὁ ἰσχυρότερός μου
ὀπίσω μου, οὗ οὐκ ἱκανός εἰμι ἐγώ, λῦσαι τὸν ἱμάντα τοῦ ὑπο-
δήματος αὐτοῦ» καὶ πῶς τώρα ἐγὼ νὰ ἐκτείνω τὴν παλάμην
μου, διὰ νὰ βαπτίσω Σέ;

Ὁ δὲ Κύριος, ὁ ἐλθὼν ἵνα διδάξῃ τὴν ἄκραν ταπεινώσῃ καὶ
τὴν ἀπέραντον ὑπακοὴν εἰς τὸ θεῖον θέλημα «Ἄφες ἄρτι λέγει
οὕτω γὰρ πρέπον ἡμῖν ἐστι πληρῶσαι πᾶσαν δικαιοσύνην».

Ἄφες ἄρτι. Ὡς φωνὴ ὑπηρέτησον εἰς τὸν Λόγον. Ὡς δούλος

εἰς τὸν Δεσπότην, ὡς στρατιώτης εἰς τὸν Βασιλέα, ὡς πηλὸς εἰς τὸν κεραμέα.

Μὴ φοβῆσαι τὴν διαταγὴν, ἀλλὰ θάρσει.

— Βάπτισόν με σύ, ἵνα ἐγὼ ἐλευθερώσω τὸν κόσμον!

Ἔηλον ἵνα ἀποθάνω, καὶ μὲ τὸν θάνατόν μου ζωοποιήσω τὴν νεκρωθεῖσαν ἐν ταῖς ἁμαρτίαις φύσιν τῶν ἀνθρώπων.

Σὺ τώρα διστάζεις νὰ ἐκτείνῃς τὴν παλάμην σου, διὰ νὰ με βάπτισῃς! Οἱ Ἰουδαῖοι δὲ μετ' ὀλίγον, δὲν θὰ διστάσουν νὰ με παραδώσουν εἰς θάνατον!

«Ἄφες ἄρτι· οὕτω γὰρ πρέπον ἡμῖν ἐστι πληρῶσαι πᾶσαν δικαιοσύνην».

Ἄνθρωπος ἔγινα διὰ τὸν ἄνθρωπον! Φοβερόν εἶναι, ὡς υἱὸς ἀνθρώπου καὶ νὰ βαπτισθῶ;

Δὲν ἐλησμόνησα τῶν χειρῶν μου τὸ πλᾶσμα. Δὲν περιεφρόνησα τὴν γῆνιν ἀνθρωπίνην φύσιν!

Τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ὁ ἐχθρὸς, ὡς ἀστραπὴ ἔπεσεν ἐκβληθεὶς ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ, ἐξεδιώχθη ἐκ τῶν γῆινων.

Ἐμφωλεύει λοιπὸν μέσα εἰς τὴν φύσιν τῶν ὕδατων. Ἐγὼ ἤλθον, ἵνα καὶ ἐκεῖθεν τὸν ἐκδιώξω κατὰ τὴν προφητικὴν ῥῆσιν τὴν λέγουσαν «Σὺ συνέτριψας τὴν κεφαλὴν τοῦ δράκοντος ἐπὶ τοῦ ὕδατος» (Ψαλμ. 73, 13).

Ὡ τῆς ἀφράστου χάριτος τοῦ Θεοῦ! Ὁ Χριστὸς βαπτίζεται καὶ ἐγὼ ἐκ τοῦ προπατορικοῦ καθαρίζομαι ρύπου. Ἐπ' Αὐτὸν ἔρχεται τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, καὶ εἰς ἐμὲ χαρίζει τῶν ἁμαρτιῶν μου τὴν ἄφεσιν.

Οὗτος μαρτυρεῖται ὑπὸ τοῦ Πατρὸς Υἱὸς ἀγαπητός, καὶ ἐγὼ γίνομαι υἱὸς Θεοῦ ἐξ αἰτίας Αὐτοῦ.

Οἱ Οὐρανοὶ ἤρριξαν, ἵνα φανῇ τοῦ βαπτισθέντος τὸ Οἰκητήριον καὶ ἡ προέλευσις!

Καὶ ἡ θεία τοῦ Πατρὸς φωνὴ ἐμαρτύρει λέγουσα. «Οὗτός ἐστιν ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ ἠδδόκησα», ἵνα καὶ ἡμεῖς πιστεύοντες καὶ ὑπακούοντες εἰς τὸν βαπτιζόμενον Υἱὸν τοῦ Θεοῦ ἀξιοθῶμεν ν' ἀναγνωρισθῶμεν τέκνα τοῦ Πατρὸς Αὐτοῦ ἀγαπητά. Αὐτῶ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς σύμπαντας τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

Ἄρχιμ. ΕΥΘΥΜΙΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΔΗΣ, Πτ. Θ. Φ.

Ἱ. Προϊστάμενος Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγ. Βαρβάρας Πατησίων.

ΑΔΕΛΦΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Ἀγαπητέ μου ἐν Χριστῷ ἀδελφέ,

Μένω ἀκόμη με τὴν ἐντύπωση: «Εἶναι Χριστιανὸς ὁ Παπᾶς μας. Ἀλλὰ τί πάει νὰ πῆ «Χριστιανός»; Σάν ἱερεὺς τοῦ Θεοῦ, ἀσφαλῶς θὰ ἔχῃς βαπτίσει ὡς τώρα πολλὰ παιδιὰ καὶ θὰ βαπτίσης περισσότερα. Αὐτὸ εἶναι τὸ δόγμα τῆς Ἐκκλησίας μας στηριγμένο στὴν Ἁγία Γραφή καὶ μάλιστα στὰ λόγια τ' ἀθάνατα τοῦ Κυρίου ποὺ εἶπε: « Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη βαπτίζοντες αὐτοὺς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, διδάσκοντες αὐτοὺς τηρεῖν πάντα ὅσα ἐνετείλαμην ὑμῖν... ». Δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ σωθῆῃ χωρὶς τὸ βάπτισμα καὶ χωρὶς νὰ «τηρήσῃ πάντα ὅσα ἐνετείλατο» ὁ Κύριος: «Ὁ πιστεύσας καὶ βαπτισθεὶς σωθήσεται, ὁ δὲ ἀπιστήσας κατακριθήσεται» (Ματθ. κη', 19 Μάρκ. ιστ' 16). Ἀλλὰ καὶ σὺ ὁ ἴδιος ὅταν πρόκειται νὰ βαπτίσης τὸ παιδάκι πρόσεξες τὴν ἔννοια τῶν λόγων πρὶν ἀρχίσῃ ἀκόμη τὸ Μυστήριον; Τὸ παιδάκι λές, τότε, κατέφυγε κάτω ἀπὸ τὰ φτερά τῆς προστασίας τοῦ Θεοῦ, τῆς Ἁγίας Τριάδος. Ἦσουν καὶ σὺ καὶ ἐγὼ παιδάκι, καὶ σάν παιδάκι δέχθηρες αὐτό καὶ σάν μεγάλωσες σὲ πῆρε μιὰ συγκίνησι. Νὰ τρυπήσουμε ἐμεῖς, εἶπες, στὰ φτερά τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ!.. Χαρακτηριστικὰ προσεύχεσαι, ὅπως προσηυχῆθῃ ἄλλος ἱερεὺς γιὰ τὸν ἑαυτὸ σου, νὰ φύγῃ ἡ παλαιὰ πλάνη τῆς ἀπιστίας, νὰ φωτισθοῦν τὰ ψυχικὰ μάτια, νὰ γνωσθῆῃ ὁ Ἀληθινὸς Θεὸς στὴν Τριαδικὴ του μορφή καὶ ἔκφρασι, γατὶ αὐτὸ εἶναι θεμελιώδης ἀπαρχὴ μιᾶς νέας, καινούργιας ζωῆς ποὺ θὰ ἐπακολουθήσῃ μετὰ τὸ ἅγιον Βάπτισμα. Ἀλλὰ δὲν σταματᾷς ἐδῶ. Παρακαλεῖς τὸ Θεὸ νὰ δυναμώσῃ τὸ παιδί γιὰ νὰ τραβάῃ τὸ δρόμο ποὺ χαράσσουν οἱ ἐντολές του, νὰ φυλάῃ κάθε τι ποὺ ἀρέσει στὸ Θεό, γατὶ ἔτσι καὶ μόνον μπορεῖ νὰ σωθῆῃ κοντὰ του. Ζητᾷς παρακλητικὰ πρὶν βαπτίσης τὸ μωρό, νὰ τὸ γράψῃ ὁ Θεὸς στὸ Βιβλίον του, νὰ τὸ ἐνώσῃ μετὰ τὰ ἄλλα προβατάκια τῆς ἁγίας του Κληρονομίας καὶ νὰ πολιτευθῆ κατὰ τρόπο ποὺ θὰ δοξάζῃ τὸ Ὄνομα τῆς Ἁγίας Τριάδος. Ἰκετεύεις νὰ εἶναι πάντα τὰ μάτια τοῦ Θεοῦ προστατευτικὰ ἐπάνω στὸ παιδάκι, τ' αὐτιά του πάντα νὰ ἀκούουν τὴν προσευχὴ του. Νὰ κἀν ἔργα, ποὺ νὰ πλημμυρίζουν ἀπὸ χαρὰ τόσο αὐτὸ σάν μεγαλώσῃ, ὅσον καὶ ὄλη του τῆ γενιά. Αὐτὰ περίπου διαβάξεις ἀφοῦ σφραγίσῃς τὸ παιδάκι χαρακτηριστικὰ.

Ἄλλ' αὐτά, ὅπως σοῦ εἶπα πιὸ πάνω, τὰ εἶπεν ἄλλος ἱερεὺς καὶ γιὰ μένα καὶ γιὰ σένα καὶ γιὰ ἄλλους. Δὲν μπορεῖ νὰ ἐξαίρεθῆς οὔτε σὺ οὔτε ἐγὼ ποὺ εἴμεθα ἱερεῖς. Γιατὶ πρὶν ἀνδρωθοῦμε, εἴμαστε νήπια, μωρὰ καὶ ἐδεχθῆκαμε, ἔτσι ἀκριβῶς, τὴν πρώτη εὐλογία.

Ἄπ' αὐτὰ τὰ λόγια βγαίνουν καθήκοντα καὶ ὑποχρεώσεις. Ὅταν ἡ Ἐκκλησία σὲ φέρῃ στὴν προστασία τοῦ Θεοῦ καὶ ὁ Θεὸς σὲ δέχεται καὶ ὅταν τονίξῃ σὰν μιὰ συνέπεια τῆς μεγάλης τιμῆς νὰ γίνεσαι ὅ,τι ἀρέσει στὸ Θεὸ καὶ ὄχι σ' ἐμᾶς, δηλαδὴ νὰ ξεριζωθῇ τὸ ἀνθρώπινο θέλημα καὶ νὰ ἐφαρμοσθῇ τὸ θέλημα τοῦ οὐρανόυ Πατρός, εὐλογα θὰ μᾶς ρωτήσῃ ὁ καθένας ἀπὸ τὰ λογικά μας πρόβατα: Ἐσεῖς ποῦ μᾶς διαβάσατε τίς πρῶτες πρὸ τοῦ βαπτίσματος εὐχές, ἔχετε συναίσθησι, σὰν ἱερεῖς, τί διαβάχετε; Νιώθετε τὸ νόημα; Σὰν ἐμεγαλώσατε σὰς ἐπιασεν ἱερὸς φόβος καὶ πῆδησαν αἰσθήματα εὐγνωμοσύνης ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ ποῦ, ἀπὸ παιδιὰ τῆς ὀργῆς, σὰς ἔκαμε παιδιὰ τῆς εὐλογίας; Γιατί, ὅ,τι λέγει ὁ ἱερεὺς στὴν εὐχή, δὲν μένει κενὸς λόγος, ἀλλ' ἀμέσως ἀκολουθεῖ καὶ ἡ οὐσία. Ἐὰν ὁ Θεὸς δὲν ἐνέκρινε τὴν ἐγγραφή τοῦ παιδιοῦ στὸ Βιβλίον του καὶ δὲν ἤθελε νὰ τὸ προστατεύσῃ, εἶχε τὸν τρόπο νὰ σὲ κάμῃ νὰ καταλάβῃς τὴν ἄρνησί του. Μὰ ὁ Θεὸς, «πάντας θέλει σωθῆναι καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν» (Α' Τιμ. β, 4.) Ἐπομένως δὲν ἐγείρεται ζήτημα ὡς πρὸς τὴν βεβαιωμένην ἀγάπην τοῦ Θεοῦ σ' ἐμᾶς. Ἐσὺ ἔνοιωσες αὐτὴ τὴ ζεστασιά κοντὰ στὸ Θεό; Κατάλαβες σὰν Χριστιανός, πλέον, πῶς μπῆκες δυνατὰ καὶ ἐπίσημα στὴν προστασία καὶ στὴν φροντίδα τοῦ Πατέρα τῶν ὄλων; Καὶ ἐφ' ὅσον παρεκάλεσες τὸ Θεὸ νὰ μὴ πάρῃ ποτὲ τὰ μάτια του ἀπὸ τὸ παιδάκι, ἀλλ' νὰ τὸ ἐποπτεύῃ, ἐσὺ ἐκανόνισες τὴ ζωὴ σου ἔτσι, ὥστε νὰ μὴν ἀποτελῇ ντροπὴ, στὰ μάτια τοῦ Θεοῦ ποῦ σὲ ἐποπτεύει; Ἡ ὠραία εὐχὴ δὲν εἶναι καρύκειμα συμπληρωματικὸ γιὰ μιὰ νόστιμη γεῦσι φαγητοῦ. Εἶναι ἓνας ἀγωγὸς Χάριτος, μιὰ ζεστασιά ποῦ προμηνύει τὸν ἐρχομὸ τῆς μεγάλης καθαρτικῆς φωτιᾶς τοῦ Βαπτίσματος. Δὲν ἐγίναμε Χριστιανοὶ μὲ διακριτικὰ τὸ ἐξωτερικὸ ντύσιμο, γιατί τὸ ὄνομα δὲν ἔρχεται στὸ Χριστιανὸ σὰ μιὰ διακόσμησις. Δίδεται στὸν ἄνθρωπο ἀφοῦ γίνῃ ἀξιὸς νὰ τὸ φέρῃ, ἀφοῦ καὶ ὁ Θεὸς εἰπῇ τὸ «Ναί» καὶ αὐτὸς ὑποταχθῇ ἄνευ ὄρων στοὺς νόμους τῆς πνευματικῆς Βασιλείας. Διαβάσατε ἄλλη μιὰ φορὰ τὴν εὐχὴ, ἢ μᾶλλον προσέξατέ την καὶ ἔπειτα προχῶρει στοὺς «ἐξορισμοὺς». Εἶδες ἔχθρα κατὰ τοῦ Διαβόλου; Νὰ φύγῃ ἀπὸ παντοῦ, νὰ χαθῇ μέχρις ὅτου ἀχρηστευθῇ ἀπὸ τὸ Θεὸ σὰν πονηρὸ κακοποιὸν πνεῦμα. Γκρεμίζεται ἡ ἐξουσία του, συντρίβεται ἡ δύναμις του, ἀπομονοῦται ὡς φορεὺς τῆς ἠθικῆς χολέρας, γιὰ νὰ μείνῃ ἐλεύθερος ὁ ἄνθρωπος νὰ προχωρήσῃ στὴν ἠθικὴ δόξα καὶ νὰ βρῇ τὴν εὐτυχία του κοντὰ στὸ Θεὸ του. Ἐσὺ αὐτὰ, ἀδελφέ, νὰ ἐξετίμησες σύμφωνα μὲ τὴν ἀξία τους γιὰ νὰ ὠφεληθῆς; Εἶδες ὠραία εὐχὴ; «Ποίησον αὐτὸν πρόβατον λογικὸν τῆς Ἁγίας ποιμένης τοῦ Χριστοῦ σου, μέλος τίμιον τῆς Ἐκκλησίας σου, σκεῦὸς ἡγιασμένον, υἰὸν φωτός...» Μείναμε ἐμεῖς οἱ ἱερεῖς σὰν Χριστιανοὶ λογικὰ πρόβατα ἢ γίναμε λύκοι στὰ πρόβατά μας; Δὲν βλέπτει νὰ τὰ ξαναεἰποῦμε....

Μὲ ἀγάπην Χριστοῦ Χ.

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΟΝ "ΛΕΙΜΩΝΑ,,

ΤΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΟΣΧΟΥ

Η ΖΩΗ ΔΥΟ ΑΔΕΛΦΩΝ ΛΕΚΗΤΑΔΩΝ
ΠΟΥ ΩΡΚΙΣΘΗΚΑΝ ΝΑ ΜΗ ΧΩΡΙΣΟΥΝ ΠΟΤΕ

Ὁ ἀναχωρητῆς ἀββᾶς Ἰωάννης, πού τὸν ὀνοματί-
ζανε καὶ Πυρρό, ἔλεγε πῶς εἶχεν ἀκουστά ἀπὸ τὸν
ἀββᾶ Στέφανο τὸ Μωαβίτη νὰ διηγέται τὸ ἐξῆς.

«Ὅταν ἤμουνα στὸ Κοινόβιο τοῦ ἁγίου Θεοδοσίου,
τοῦ μεγάλου Κοινοβιάρχου, ἔμεναν ἐκεῖ δυὸ ἀδελφία,
πού εἶχανε κάμει ὄρκο, νὰ μὴ χωρίσουνε ποτὲ ὁ ἓνας
ἀπὸ τὸν ἄλλο, καὶ στὴ ζωὴ καὶ στὸ θάνατο.

Ὅπως λοιπὸν ἐζοῦσαν στὸ Κοινόβιο, οἰκοδομῶν-
τας ὅλους μὲ τὸ παράδειγμά τους, ὁ ἓνας ἀπὸ τοὺς
δυὸ τους ἐπολεμήθηκεν ἀπὸ τὸ Σατανᾶ· κ' ἐλαχτάρησε
τὸν κόσμον καὶ τίς ἀπολαύσεις του. Κ' ἐπειδὴ δὲ μπο-
ροῦσε πλιὸ νὰ βασταῆξῃ τὸν πόλεμον αὐτό, εἶπε στὸν
ἀδελφό του.

—'Αδελφέ μου, ἄφησέ με νὰ φύγω καὶ νὰ δώσω
τῶν ὀμματιῶν μου· γιατί δὲν ἀντέχω πλέον στὸ βάσανο
αὐτό· καὶ μ' ἔχουν κυριέψει οἱ ἐπιθυμίαι καὶ ἡ λαχτάρια
τοῦ κόσμου.

Ὁ ἀδελφός του, σὰν τᾶκουσεν αὐτὰ καταλυπή-
θηκε, κι' ἄρχισε νὰ τὸν παρακαλῇ καὶ νὰ τοῦ λήη:

—'Αδελφέ μου, νὰ μὴν τὸ κάνῃς αὐτό. Ἄκουσέ
με. Εἶναι κρίμα ἀπὸ τὸ Θεὸ νὰ πάῃ χαμένος τόσος
καὶ τόσος κόπος σου.

Αὐτὸς ὅμως τ' ἀπάντησε. —'Ἄν θέλῃς, ἔλα καὶ σὺ
μαζί μου. Ἄλλοιῶτα, ἄφησέ με νὰ φύγω.

Κι' ὁ ἀδελφός του, ἐπειδὴ δὲν ἤθελε νὰ τὸν ἀφήσῃ
μονάχο του, ἔφυγε κι' αὐτὸς μαζί του, καὶ κατεβή-
κανε καὶ οἱ δυὸ τους στὴν Πολιτεία.

Ἐκεῖνος λοιπὸν πού τὸν ἐπολέμησεν ὁ Σατανᾶς,
ἐκυλίσθηκε στίς ἀσωτεῖαι· κι' ἐπήγαινε σὲ διάφορα
καταγώγια, γιὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὸ λασπερό του πάθος.

Κι' ὄλον αὐτὸ τὸν καιρὸ, ὁ ἀδελφός του τὸν παρακολουθοῦσε πάντα του· κι' ὅταν ἔμπαινε μέσα σὲ κάποιο ἀπ' αὐτά, ἐκεῖνος ἐκαρτεροῦσεν ἀπόξω· κι' ἔπαιρνε χῶμα ἀπὸ τῆ Γῆς κι' ἐπασπάλιζε τὸ κεφάλι του, γεμάτος ἀπὸ συντριβή. Κι' ὅταν ἐκεῖνος ἔβγαινε, ἀφοῦ εἶχε κυλισθῆ στὴν ἀμαρτία, τοῦλεγε:

— Τί κατάλαβες, ἀδελφέ μου, καὶ τί ὠφελήθηκες ἀπὸ τὴν ἀμαρτία ποὺ ἐκυλίσθηκες; Δὲν καταλαβαίνεις λοιπόν, πῶς αὐτὸ εἶναι ὄλεθρός σου; Ἔλα ἀδελφέ μου, νὰ ξαναγυρίσωμε στὸν τόπο τῆς ἡσυχίας μας. Κι' αὐτὸς τοῦ ἀπαντοῦσε.

— Δὲν μπορῶ, σοῦ λέω, νὰ ξαναγυρίσω ἐκεῖ καὶ νὰ ζῶ στὶς ἐρημιές. Ἄν θέλῃς ἐσὺ φύγε. Ἐγὼ θὰ μείνω ἐδῶ· γιατί ἀγαπῶ τὴ ζωὴ, καὶ λαχταρῶ τὸν κόσμο.

Ἀφοῦ λοιπόν ἔκανε τὰ πάντα καὶ δὲν κατώρθωσε νὰ τὸν κάμῃ ν' ἀλλάξῃ γνώμη, ἔμεινε κι' αὐτὸς μαζί του στὸν κόσμο· καὶ γιὰ νὰ ζήσουν καὶ νὰ συντηρηθοῦν ἐπιάσανε καὶ οἱ δύο τους δουλειά.

Ἐκείνη τὴν ἐποχὴν, ὁ καλὸς καὶ πρᾶος Ποιμένας ἀββᾶς Ἀβράμιος, ποὺ σὲ παλαιότερη ἐποχὴν εἶχε συστήσει στὴν Πόλῃ τὸ Μοναστήρι ποὺ ἐλεγότανε τῶν Ἀβραμινῶν καὶ ἀργότερα εἶχε γίνει Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Ἐφέσου, ἔκτιζε ἕνα νέο Μοναστήρι, ποὺ τὸ λένε τῶν Βυζαντίων. Ἐπήγανε λοιπόν ἐκεῖ τὰ δύο ἀδέλφια, κ' ἐπιάσανε δουλειά, κι' ἔπαιρναν πληρωμὴ.

Κι' αὐτὸς μὲν ποὺ τὸν εἶχε κατακυριέψει ἡ ἀμαρτία, ἔπαιρνε τὸ μεροκάματο καὶ τῶν δύο τους καὶ κατέβαινε κάθε μέρα στὴν Πολιτεία· κ' ἐκεῖ τ' ἀνεμοσκόρπιζε στὶς ἀσωτεῖες. Κι' ὁ ἄλλος ἐνήστευεν ὅλη τὴν ἡμέρα, κι' ἔκανε τὴ δουλειά του φρόνιμα καὶ ἡσυχά καὶ ταπεινά, χωρὶς νὰ βγάξῃ ἄχνη ἀπὸ τὸ στόμα του.

Βλέποντάς τον λοιπόν οἱ ἄλλοι μαστόροι, ποὺ οὔτε ἔτρωγεν, οὔτε καὶ μιλοῦσε, παρὰ ἦτανε βυθισμένος πάντα σὲ συλλογὴ, ἐπήγανε στὸν ἀββᾶ Ἀβράμιο καὶ τοῦ διηγήθησαν τὰ πάντα, καὶ γιὰ τὸ φέρισμό του αὐτό.

Κι' ὁ ἀββᾶς Ἀβράμιος ἔστειλε καὶ τὸν ἐπροσκάλεσε στὸ κελλί του. Κι' ὅταν ἐπῆγε, τὸν ἀρώτησε.

— Ἀπὸ ποῦ εἶσαι, ἀδελφέ μου; Καὶ τί δουλειὰ κάνεις;

Κι' ἐκεῖνος τοῦ ἐξωμολογήθηκε τὰ πάντα. Κι' ὅτι πρὸς χάριν τοῦ ἀδελφοῦ του ὑπομένει τὸ κάθετί. Μήπως κι' ὁ πανάγαθος Θεὸς ἰδῆ τὴ θλίψη του καὶ τὸν πόνο του, καὶ κάμῃ τὸ ἔλεός Του, γιὰ νὰ σωθῆ ὁ ἀδελφός του... Ὅταν λοιπὸν τ' ἄκουσεν αὐτὰ ὁ θεῖος Ἀβράμιος τοῦ εἶπε.

— Ὁ Κύριος, ἀδελφέ μου, σοῦ ἐχάρισε τὴν ψυχὴ τοῦ ἀδελφοῦ σου.

Καὶ μόλις τὸν ἄφηκε νὰ φύγῃ ὁ ἀββᾶς Ἀβράμιος κι' ἐβγαίνειν ἀπὸ τὸ κελλί του, νάσου, καὶ παρουσιάζεται ἐμπρὸς του ὁ ἀδελφός του καὶ τοῦ ἐφώναζε.

— Ἀδελφέ μου, πάρε με νὰ ξαναπᾶμε πίσω στὴν ἔρημιά μας. Γιατὶ μόνον ἔτσι θὰ σωθῶ.

Κι' ἐκεῖνος τὸν ἐπῆρεν ἀμέσως κι' ἐφυγαν· κι' ἐπήγανε σὲ μιὰ σπηλιὰ κοντὰ στὸν ἅγιον Ἰορδάνη, κι' ἐκεῖ ἐκλείσθησαν μέσα. Καὶ δὲν ἐπέρασε πολὺς καιρός, καὶ ὁ μετανοιωμένος ἀδελφός, ἀφοῦ ἐπρόκοψε πολὺ, σὲ μιὰ ἁγιασμένην ἀσκητικὴ ζωὴ, ἀφῆκε τὸν κόσμον μας αὐτόν. Καὶ σύμφωνα μὲ τὸν ὄρκον ποὺ εἶχανε κάμει, ἔμεινε ὁ ἄλλος μέσα στὴ σπηλιὰν αὐτῆ, ὥσπου τοῦ νᾶλθῃ κι' αὐτουνοῦ ἡ στερνὴ του ὥρα καὶ τελειωθῆ καὶ αὐτός.

Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΛΓΙΟΥ ΓΕΡΟΝΤΑ ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΥ

— Ὅταν ἤμαστε στὴν Ἀλεξάνδρεια, ἐπήγαμε πρὸς ἀντάμωση τοῦ ἀββᾶ Θεόδουλου, ποὺ ἔμενε στὴν ἁγία Σοφία, κοντὰ στὸ Φάρο. Κι' ὁ γέροντας μᾶς διηγήθηκε καὶ μᾶς εἶπε:

— Ἐγὼ ἀπαρνήθηκα τὸν κόσμον στὸ κοινόβιον τοῦ ἁγίου μας πατέρα Θεοδοσίου, ποὺ βρίσκεται στὴν ἔρημον τὴν κοντινὴν μὲ τὴν ἁγία πόλιν τοῦ Χριστοῦ μας καὶ Θεοῦ μας. Κι' ἐκεῖ βρῆκα ἓνα μεγάλο Γέροντα

πού ἦτανε Ρωμηὸς καὶ τὸν ἔλεγαν Χριστόφορο. Κάποτε λοιπὸν ἐπῆγα καὶ τοῦκαμα μετάνοια καὶ τοῦ εἶπα:

— Κάμε συγκατάβαση καὶ ἀγάπη, Γέροντά μου, καὶ διηγῆσου μου τὴ ζωὴ σου καὶ τὸν ἀγῶνα σου, ἀπὸ τὴ νεότητά σου...

Κι' ὁ Γέροντας, ἀπὸ τὰ πολλά μου παρακάλια, μὰ κ' ἐπειδὴ κατάλαβε, πὼς τὸ ζητοῦσα αὐτὸ γιὰ τὴν ὠφέλεια τῆς ψυχῆς μου, μοῦ διηγῆθηκε καὶ μοῦ εἶπε:

—“Ὅταν, τέκνο μου, ἀπαρνήθηκα τὰ ἐγκόσμια, εἶχα πολὺ μεγάλον ἐνθουσιασμό γιὰ τὴ μοναχικὴ ζωὴ. Καὶ τίς μὲν ἡμέρες μου τίς περνοῦσα κάνοντας, μὲ ἀκρίβεια, τὸ μοναχικὸ κανόνα· κι' ὅταν ἐρχότανε ἡ νύχτα, ἐπήγαινα στὴ σπηληά, πού ἐκεῖ μέσα εἶναι θαμμένοι καὶ ὁ ἅγιος Θεοδόσιος κι' ἄλλοι ἅγιοι Πατέρες, κι' ἐκεῖ ἐπροσευχόμουνα.

Κατεβαίνοντας δὲ στὴ σπηληὰν αὐτὴν, ἐσταματοῦσα σὲ κάθε τῆς σκαλοπάτι, κι' ἔκανα ἑκατὸ μετάνοιες στὸ Θεό. Ἔχει δὲ ἡ σπηληὰ δεκαοκτὼ σκαλοπάτια. Κι' ὅταν τὰ κατέβαινα ὅλα, ἐπερίμενα ὡς ὅτου νὰ κυπήσῃ τὸ ξύλινο σήμαντρο, καὶ τότε ἔφευγα γιὰ τὸν κανόνα.

Ἦστερα λοιπὸν ἀπὸ δέκα χρόνια, πού ἔκανα, κάθε ἡμέρα, τὴ δουλειὰν αὐτὴ, μὲ νηστεῖες, μὲ πολλὴν ἐγκράτεια, καὶ μὲ πολὺ κόπο, ἐπῆγα ἓνα βράδυ, ὅπως τῶκανα πάντα, γιὰ νὰ κατέβω στὴ σπηληά.

Κι' ὅταν ἀποτελείωσα τίς μετάνοιες πού ἔκανα σὲ κάθε σκαλοπάτι, κι' ἔβαζα τὸ πόδι μου στὸ χῶμα τῆς σπηληᾶς, ἐσάστισα κι' ἀπόμεινα ἐκσταστικός· γιὰτὶ εἶδα ὅλο τὸ ἔδαφος τῆς σπηληᾶς νᾶναι, πέρα ὡς πέρα, γεμᾶτο ἀπὸ καντήλια· πού ἄλλα τους μὲν ἀναβαν μὲ λαμπρὴ φλόγα, κι' ἄλλα ὄχι. Εἶδα δὲ καὶ δυὸ ἄνδρες, πού ἐφοροῦσαν μακρυοὺς ὀλόασπρους χιτῶνες καὶ τακτοποιοῦσαν καὶ σιγῦρίζαν τὰ καντήλια αὐτά· καὶ τοὺς ἀρώτησα.

— Γιατί τὰ ἐβάλατε αὐτὰ τὰ καντήλια; Ἔτσι, μᾶς

ἐμποδίζετε νὰ κατεβουῖμε καὶ νὰ κάνωμε τὴν προσευχή μας.

Κι' αὐτοὶ μ' ἀπάντησαν, πὼς τὰ καντήλια αὐτὰ εἶναι τῶν Πατέρων. Κι' ὅταν τοὺς ξαναρώτησα, γιατί ἄλλα τοὺς μὲν εἶναι ἀναμμένα κι' ἀξάφτουν κι' ἄλλα εἶναι ὀλόσβυστα, μ' ἀποκρίθησαν:

—“Ὅσοι τὸ θελήσανε, τὰναψαν τὰ καντήλια τοὺς..

Καὶ τότε τοὺς εἶπα.

—Κάνετε μου τὴ χάρη καὶ πῆτέ μου, τὸ δικό μου τὸ καντήλι ἀνάβει, γιὰ εἶναι σβυστό;

Κι' αὐτοὶ μ' ἀποκρίθησαν.

—Κάμε προσευχή, καὶ ζήτησέ το ἀπὸ τὸ Θεό, μ' ὅλη σου τὴν καρδιά, κι' ἀμέσως θὰ σοῦ τ' ἀνάψωμε.

—Κι' ὡς τώρα λοιπὸν τί ἔκανα;

Μ' αὐτὰ τοὺς τὰ λόγια, συνῆλθα ἀμέσως, καὶ στρέφοντας τὰ μάτια μου δὲν εἶδα πλέον κανέναν ἐμπρός μου· καὶ εἶπα στὸν ἑαυτό μου.

—Χριστόφορε, ἂν θέλῃς νὰ σωθῆς πραγματικά, πρέπει νὰ κοπιᾶσῃς πολὺ περισσότερο.

Καὶ πρωτὶ-πρωτὶ ἔφυγα ἀπὸ τὸ Μοναστήρι, κι' ἐπῆγα στὸ ὄρος Σινᾶ, χωρὶς νὰ πάρω τίποτε ἄλλο μαζί μου, παρὰ τὰ ροῦχα μονάχα πού φοροῦσα. Κι' ἀφοῦ ἔκαμα ἐκεῖ πενήντα χρόνια, δοσμένος στὴν ἀσκήση καὶ στὸν ἀγῶνα τοῦ Χριστοῦ, ἄκουσα μιὰ φωνὴ πού μοῦ εἶπε:

—Χριστόφορε... Χριστόφορε... γύρισε στὸ Μοναστήρι σου, πού ἐκεῖ πρωτοαγωνίσθηκες καλὰ· γιὰ νὰ παραδώσῃς ἐκεῖ τὸ πνεῦμά σου στὸ Θεό, μαζί μὲ τοὺς Πατέρες σου...

Καὶ δὲν ἐπέρασε παρὰ πολὺ λίγος καιρὸς ἀπὸ τότε πού μοῦ τὰ εἶπεν αὐτά, κι' ἀναπαύθημεν ἡ ἀγία του ψυχὴ, μὲ εἰρήνη καὶ μ' ἀγαλλίαση, στοὺς κόλπους τοῦ Κυρίου..

Μιὰν ἄλλη πάλι φορά, ὁ ἴδιος ὁ ἀββᾶς Θεόδουλος

μου εἶπε, πὼς ὁ ἀββᾶς αὐτὸς Χριστόφορος τοῦ διηγῆ-
θηκε καὶ τὴν ἱστορίαν αὐτή:

— Μιὰν ἡμέραν ἀνέβηκα — τοῦ εἶπε — ἀπὸ τὸ
Μοναστήρι μου στὴν ἀγία πόλη, γιὰ νὰ προσκυνήσω
τὸν τίμιον Σταυρό. Κι' ὅταν ἐπροσκύνησα, τὴν ὥρα ποῦ
ἔβγαινα, βλέπω ἓναν ἀδελφό, ποῦ ἔστεκε στὴν ἔμπαση
τῆς μεσιανῆς αὐλῆς τοῦ ἀγίου Σταυροῦ, καὶ ποῦ οὔτε
ἔμπαινε κ' ἐπροχωροῦσε μέσα, οὔτε κ' ἔβγαιναν ὄξω.
Εἶδα δὲ καὶ δυὸ μαῦρα κοράκια, ποῦ ἐπετούσανε ἐν-
τελῶς ἀφοβα καὶ μὲ ἀναίδεια ἐμπρὸς ἀπὸ τὸ πρόσωπο
του καὶ μὲ τὰ φτερά τους τὸν ἐμπόδιζαν νὰ βλέπη·
καὶ μ' αὐτὸ τὸν τρόπο δὲν τὸν ἄφηναν νὰ μπῆ μέσα
στὸν ἅγιον ναό.

Ἐνοήθηκα τότες, πὼς αὐτὰ εἶναι Διαβόλοι καὶ
τοῦ εἶπα:

— Πές μου, ἀδελφέ μου, γιατί στέκεσαι καταμεσῆς
στὴν εἴσοδο καὶ δὲν μπαίνεις μέσα;

Κι' αὐτὸς μ' ἀπάντησε:

— Συγχώρεσέ με, ἀββᾶ μου· γιατί μὲ βασανίζουν
λογισμοί· κι' ὁ ἓνας μου λέει — Ἐμπα καὶ προσκύν-
ησε τὸν τίμιον Σταυρό· κι' ὁ ἄλλος — Ὅχι, νὰ μὴν
μπῆς. Πάρε τὸ ἀπόφαση καὶ φεύγα.. Κι' ἄλλη φορὰ
ἔρχεσαι καὶ προσκυνᾷς...

Μόλις λοιπὸν τᾶκουσα αὐτά, τὸν ἔπιασα ἀπὸ τὸ
χέρι καὶ τὸν ἔμπασα μέσα στὴν Ἐκκλησιά. Κι' ἀμέ-
σως ἔκαμαν φτερό κι' ἀπάρησαν τὰ κοράκια, μακριὰ
του. Κι' ἀφοῦ τὸν ἔβαλα νὰ προσκυνήσῃ τὸν ἅγιον
Σταυρό καὶ τὴν ἀγίαν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ καὶ
Θεοῦ μας, τὸν ἄφηκα νὰ φύγῃ μὲ εἰρήνη.....

Κι' αὐτὰ μοῦ εἶπε ὁ Γέροντας πὼς μοῦ τὰ διη-
γήθηκε, ἐπειδὴ μ' ἔβλεπε νὰ πολυκαταγίνωμαι μὲ
διάφορες δουλειές, καὶ νὰ παραμελῶ ἔτσι τὴν προσ-
ευχή.

Μετάφρασις ΘΕΟΔ. Κ. ΣΠΕΡΑΝΤΣΑ

ΟΤΑΝ ΥΠΕΦΕΡΕ Η ΦΥΛΗ

**ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ ΤΩΝ ΦΩΤΩΝ Σ' ΕΝΑ ΜΙΚΡΟ ΣΠΙΤΙ
ΠΟΥ ΤΟ ΚΡΑΤΟΥΣΕ ΑΛΥΓΙΣΤΟ Η ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΠΙΣΤΙΣ**

Ὁ ψυχικὸς κόσμος μιᾶς γυναίκας

Κάθε φορά που τὰ παιδάκια τραγουδοῦσαν τὰ τελευταῖα κάλαντα— «ἤρθανε τὰ φῶτα κι' φωτισμοί»— τὸ σπίτι τὸ γωνιακὸ μιᾶς παλιᾶς ἀθηναϊκῆς συνοικίας κοντὰ στὸν Ἰλισσὸ ἐδοκίμαζε μιὰ ξεχωριστὴ συγκίνησι καὶ χαρά. Ἐμπαινε μιὰ εὐτυχία στὸ σπίτι ἐτοῦτο καὶ ξαναζωντάνευε μιὰ παλιὰ ζωὴ. Τὸ βράδυ αὐτὸ τῆς παραμονῆς τῶν Φώτων γεννήθηκε ἡ μοναχοκόρη τῆς οἰκογενείας τῶν Καλιγιάννηδων. Καὶ ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή στὸ βρέφος αὐτὸ ἐδόθηκε τὸ ὄνομα Φωτεινῆ. Μαζὶ μὲ τὸ καινούργιο πλάσμα ἐμπῆκε καὶ μιὰ καινούργια ζωὴ στὸ σπίτι. Καὶ κάτω ἀπ' τὴ ζωὴ αὐτὴ ἐφούντωνε καὶ ἀνθίζε τὸ μικρὸ λουλούδι ποὺ ἀντίκρουσε τὸν κόσμον τὴν νύχτα τῆς Βαπτίσεως τοῦ Χριστοῦ. Ἐγίνηκε κοπέλλα ἡ Φωτεινῆ ποὺ τὸ πρόσωπό της φεγγαβόλαε ἀπὸ μιὰ ἀνέκφραστη ὁμορφιά. Μὰ ἡ ὁμορφιά της ἦταν σκορπισμένη περισσότερο καὶ στὴν ψυχὴ της. Αὐτὴ ἡ σύμπτωση τῆς γεννήσεώς της μὲ τὴν νύχτα τῆς Βαπτίσεως τοῦ Θεοῦ στὰ νερὰ τοῦ Ἰορδάνη εἶχε δημιουργήσει μέσα της ἕνα διαφορετικὸ κόσμον. Ἀγκάλιαζε τὴν θρησκεία μὲ πίστι εὐλικρινῆ καὶ ἀκλόνητη καὶ ζοῦσε μὲ κάποιους ὠραίους, μὰ καὶ παραδόξους ὀραματισμούς. Ἡ καμπάνα τῆς ἐκκλησίας τὴν εὗρισκε πάντα στὸ πόδι, ἐτοιμὴ γιὰ ξεκίνημα στὴν λειτουργία. Ἀνησυχοῦσαν οἱ Καλιγιάννηδες καὶ περισσότερο ἡ μητέρα γιὰ τὴν προσήλωση αὐτῆ τῆς Φωτεινῆς στὴ θρησκεία.

— Φοβοῦμαι πὼς θὰ καταλήξῃ σὲ κανένα μοναστήρι καλογρηά, ἔλεγε μὲ πικρία στὸν ἄνδρα της.

Μὰ ἐκεῖνος προσπαθοῦσε νὰ διώξῃ ἀπὸ τὴν σκέψη τῆς γυναίκας του τὶς ἰδέες αὐτῆς .

— Μὴ τὸ φοβάσαι αὐτό... Ἡ Φωτεινῆ θὰ γίνῃ μιὰ ἀξιαγάπητη γυναίκα καὶ μιὰ καλὴ μητέρα μιὰ μέρα...

— Δὲν σκέφτηκε ποτὲ γιὰ πανορεϊά..

— Ὅταν θάρρη ἡ ὥρα της... θὰ τὴν βοηθήσῃ ὁ Θεὸς ποὺ τόσο λατρεύει.

Καὶ δὲν εἶχε ἄδικο ὁ πατέρας. Ἡ Φωτεινῆ ἐδέχθηκε νὰ παντρευθῆ τὸν ἄνθρωπον ποὺ τὸν αἰσθάνθηκε κοντὰ στὴν ψυχὴ της καὶ ποὺ εἶχε τὶς ἴδιες ἀρχὲς καὶ τὶς ἴδιες ἰδέες μαζί της. Ἦταν ἕνα ὑψηλὸ καλοφτιαγμένον παλικάρι ὁ Στέφανος, μὲ παραδόσεις ποὺ εἶχε κληρονομήσει ἀπὸ μιὰ ἀρχοντικὰ καὶ ἡρωϊκὴ οἰκογένεια. Θρησκὸς καὶ αὐτός, ποὺ δὲν ἔπαυε νὰ συνδέῃ τὰ θρησκευτικὰ ἰδανικὰ του μὲ τὰ ἔθνικα

του δνειρα. Και πολλές φορές στο μικρό γωνιακό άθηναικό σπίτι κοντά στον Ίλισσό άντηχοΰσαν υπερδεμένα τραγούδια που ήταν ψαλμωδίες θρησκευτικές και τραγούδια πατριωτικά. Ή εύλογία του Θεού είχε άπλωθῆ στο σπίτι από την ήμέρα που έγιναν οι γάμοι. Και ἡ Καλογιάνναινα ήταν εύτυχημένη που ἡ Φωτεινή ἡ κόρη της δέν έπῆρε τὸ δρόμο του μοναστηριου καθως φοβότανε. Ή εύτυχία του σπιτιου ἔγινεκε άκόμη μεγαλύτερη όταν και ένα άλλο πλάσμα ένα άγοράκι τῆς Φωτεινῆς και του Στεφάνου πρόσθεσε τὸ κλάμμα και τὴν χαρά του. Στάθηκε ἡ άδυναμία του Καλογιάννη τὸ ἔγγονάκι του αυτό. Τὸ χοροπήδαε στα γόνατά του όσο μεγάλωνε και τούλεγε τραγούδια και παραμύθια. Ή Φωτεινή από τὴν ἄλλη μεριά πάσχιζε ν' άναθρέψη τὸ παιδί της αυτό μέσα σ' ένα περιβάλλον χριστιανικό. 'Ο κόσμος ποϋχε δημιουργῆσει στὴν ψυχῆ της ἡ σύμπτωσης τῆς γεννήσεως της με τὴν Βάπτιση του Χριστου άγκάλιαζε και τὸν μικρό άσχημάτιστο άκόμη ψυχικό κόσμο του μικρου παιδιου. 'Ο πόλεμος ἔφερε τὴν τρικυμία στο χαρούμενο και εύτυχημένο γωνιακό σπίτι τῆς παληῆς άθηναικῆς γειτονιῆς κοντά στο ποτάμι. 'Ο Στέφανος ἔπῆρε τὸν δρόμο που θά τὸν ἔλυτρωνε από τὴν σκλαβιά και τὸν ἔξευτελισμό. Ή Καλογιάνναινα δέν μπόρεσε νά ὑποφέρει τὶς κακουχίες και τὶς στερήσεις. Ή Φωτεινή ὡστόσο στάθηκε άλύγιστη, θερμαίνοντας με τὸ θάρρος της και τὴν στοργῆ της τὴν μητρική τὸ μικρό παιδί της. ' ναζήταε τὸν πατέρα του τὸ παιδάκι και ἡ Φωτεινή άγκαλιάζοντ το σφιχτά προσπαθοϋσε νά διώξη κάθε κακή σκέψη του — «θάρθη άγοράκι μου ὁ μπαμπάκας θάρθη μιὰ νύχτα που θά κοιμάσαι ἐσϋ και τὸ πρωί θά τὸν βρῆς στο πλάι σου, θά σου φέρη και ὠραία πράγματα».

Ήπίστευε τὸ παιδάκι στα λόγια τῆς μητέρας του και περισσότερο άκόμη ἔδιδε πίστι σὲ ὅ,τι τούλεγε ὁ γέρο Καλογγιάννης, ὁ παποϋς του. Τούλεγε γιὰ τὸν γυρισμό του πατέρα μέσα σὲ παραμύθια που ἔκαμαν τὸ παιδί νά δοκιμάζη χαρὲς και συγκινήσεις και ν' άνοίγη διάπλατα τὰ ματάκια του.

Κάποτες τὸ μικρό παιδί εἶπε στὴν μητέρα του πὼς φοβότανε κάποιον με τὰ χρυσά, που ὄλο και ἔκαμε βόλτες ἔξω από τὸ σπίτι τους.

— Δέν πρέπει νά φοβάσαι τίποτε παιδί μου. Κανένα. Γιατί ὄλοι φοβοϋνται τὸν μπαμπά σου που θάρθη ένα βράδυ και γιατί μᾶς βοηθᾶ ἐμᾶς ὁ καλὸς Χριστὸς...

*

Τὴ νύχτα ἐκείνη τῆς παραμονῆς τῶν Φώτων ἡ Φωτεινή ἀναλογίσθηκε τὴν παληὰ εἰρηνική ἔποχή και μέσα της ζϋπνησε δυνατὰ ὁ κόσμος της ὁ ψυχικός. Ήταν ἡ νύχτα, που εἶχε γεννηθῆ κι' αὐτή, τὴν

ώρα που οί καμπάνες χτυπούσαν έορταστικά, καλώντας τους πιστούς στον άγιασμό και την λειτουργία των Φώτων. 'Η μορφή του Χριστού μπερδεύτηκε με την μορφή του ξηνητεμένου άνδρα της. "Άς ήταν κοντά της τή νύχτα εκείνη ο Στέφανος να πήγαιναν μαζί στην έκκλησία να παρακολουθήσουν την λειτουργία και να πιούν κατόπιν από τὸ ίδιο ποτήρι τὸν άγιασμό που θά έπαιρναν!

Οί άναμνήσεις ζωντάνευαν όλοένα σαν ένα γλυκό όνειρο. Κ' έτσι με την γλυκειά αυτή άπαντοχή αίσθάνθηκε τὸν ύπνο να χαϊδεύη τὰ μάτια της. Μὰ για μιὰ στιγμή τὸ γλυκό όνειρο άλλαξε όλοτελα μορφή. Και καθώς έκλεισαν τὰ μάτια της έξέσπασε γύρω της σαν συμφορά τὸ έφιαλτικό όραμα. "Εβλεπε στο κατώφλι τῆς πόρτας της τὸν άνθρωπο με τὰ χρυσᾶ που έκαμε τόσες φορές να φοβηθῆ τὸ παιδάκι της.

— Τί θέλετε του εἶπε...

— Ποῦ κρύβεις τὸν άνδρα σου; Ποῦ εἶναι ὁ άνδρας σου;

— Δὲν εἶναι ἐδῶ...

"Ενας βραχνᾶς έπνιγε τὰ στήθια τῆς Φωτεινῆς καθὼς τὴν βασά - νιζε τὸ έφιαλτικό όραμα που αντίκρυζε στον ύπνο της.

"Ο άνθρωπος με τὰ χρυσᾶ τὴν ἄρπαξε τότε ἀπ' τὴ μέση. Πρόφταξε εκείνη ν' ἄρπάξη ένα μαχαίρι που βρισκότανε στο τραπέζι και τῶμπηξε με ὅλη τὴ δύναμή της στο στήθος του. Ξαφνιάστηκε ἡ Φωτεινὴ και ἄνοιξε ταραγμένη τὰ μάτια της πασχίζοντας να διώξη τὸν εφιάλτη που τὴν έπνιγε σαν βραχνᾶς.

— Θεέ μου ψιθύρισε. Βοήθησε τὸν Στέφανο. 'Η φωνή της μόλις και έβγαине ἀπὸ τὸ λάρυγγά της. "Ενας έλαφρὸς θόρυβος τὴν έκαμε να συνέλθη. "Ενας άνθρωπος έπρόβαλε τὴν στιγμή εκείνη στο κατώφλι.

— Φωτεινή..... ψιθύρισε.

Ἐναρρίγησε ἡ Φωτεινὴ στὴ φωνὴ αὐτὴ και ἀνοίγοντας τὰ μάτια της διάπλατα ἀνεγνώρισε τὸν άνθρωπο που τὴν καλοῦσε τὴν ὦρα εκείνη.

— Στέφανε!

— Σῶπα! Δὲν πρέπει να μάθη κανένας τίποτε.

Ἡ Φωτεινὴ έπесе στο στήθια του άνδρα της κλαιοντας λυγικά. Φιλοῦσε εκείνος τὰ μαλλιά της και τῆς έλεγε τρυφερὰ και σιγαλά.

— Δὲν πρέπει να μάθη κανεις πῶς ἦρθα ἀπόψε να σε δῶ. Μιὰ μυστικὴ ἀποστολὴ μ' έφερε κοντά σου Φωτεινή. Μιὰ λέξη ἄν φύγη ἀπὸ τὸ στόμα σου εἶμαι χαμένος...

— "Όχι ὄχι. Δὲν θ' ἀφίση ὁ Θεὸς να χαθῆς, σαν θὰ σε δῆ πλάι του και ὁ γιόκας μας...

— Δὲν πρέπει να γίνῃ αὐτό. Σε λίγη ὦρα πρέπει να φύγω. Οὔτε

και πρέπει να με δουν ο πατέρας και το παιδί. "Όταν θά ξαναγυρίσω σε λίγο καιρό..

Την στιγμή εκείνη άκούσθηκαν χαρμόσινα οι καμπάνες που καλούσαν τους ένοριτες της μικρής αθηναϊκής γειτονιάς στην λειτουργία και τον άγιασμό. "Άρχιζε να γλυκοφέγγη.

— Στέφανε! του είπε εκείνη παρακαλεσσεστικά. "Αν πηγαίναμε πριν φύγης να άκούσουμε μαζί την λειτουργία και να πάρουμε λίγο άγιασμό.

— Αυτό που ζητάς Φωτεινή...

—Θά μάς βοηθήση ο Θεός. Δέν θά μάς έγκαταλείψη μιá τέτοια στιγμή. Κανένas δέ θά μανέψη πώς βρίσκεσαι κοντά μου.. Σάν μιá τέτοια βραδυά Στέφανε... Κι' έτρεχανε ποτάμι τá δάκρυα από τá μάτια της Φωτεινής. Δέν άντιστάθηκε εκείνος. Σιωπηλά έβγήκαν κι' οι δύο για την έκκλησία. "Ηταν βέβαιοι πώς θά τους προστάτευε ο Χριστός. 'Η πίστη και τών δύο στάθηκε ο καλλίτερος σύντροφος στο δρόμο τους προς την έκκλησία πη νύχτα αυτή της Βαπτίσεως του Λυτρωτή και τών γενεθλίων της Φωτεινής.

.....
"Αγιαζοντας η Φωτεινή το μικρό παιδάκι της άργότερα με τον άγιασμό της νύχτας εκείνης τών Φώτων του είπε με ένα ξεσπασμα πόνου και χαρᾶς μαζί....

— 'Ο μπαμπάκας σου τον στέλνει το άγιασμό άπόψε...

Και πριν προφθάση το παιδάκι να ρωτήση περισσότερο τᾶσφιξε στην μητρική της άγκαλιά με μιá στοργή, που ήταν και δική της και του πατέρα, που είχε φύγει και πάλι μακριά.

ΒΑΣ. ΗΛΙΑΔΗΣ

'Εξεδόθη υπό της 'Αποστολικής Διακονίας
και έτέθη εις κυκλοφορίαν το

**ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1959**

(Συνταχθέν υπό Συνοδικής 'Επιτροπής)

Περιέχει : Πλήν της συνήθους ήμερολογιακής ύλης, την τυπικήν διάταξιν τών ιερών ακολουθιών του ένιαυτού και άκριβη έκθεση της διοργανώσεως και της δραστηριότητος τών τε Πρεσβυγενών Πατριαρχείων και τών λοιπών 'Ορθόδόξων 'Εκκλησιών, ειδικώτερον δέ της 'Εκκλησίας της 'Ελλάδος (Σελίδες 320+α'-ις').

Τιμᾶται δρχ. 20.

Εις όμαδικά παραγγελία παρέχεται έκπτωσης 10 %.

ΕΓΚΩΜΙΟΝ ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

ΣΤΟΝ ΙΩΑΝΝΗΝ ΤΟΝ ΠΡΟΔΡΟΜΟΝ

(MIGNÉ P. G. 50.801)

Α'

1. Τοῦ Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ τὴν Πανήγυρι ἑορτάζομε. Μὲ τὴν ἀγάπη μας ἄς στεφανώσουμε ἐκεῖνον, ποῦ μεγαλύτερός του κατὰ τὴν ἀξίαν δὲν ἔχει παρουσιασθῆ, ὡς τώρα, εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ποῦ ἐγεννήθησαν ἀπὸ γυναῖκες, σύμφωνα μὲ τὴ Θεία τοῦ Ναζωραίου διακήρυξι. Διότι τίποτε δὲν ἐτίμησε τόσο πολὺ τὸν Προφήτη, ὅσο ἡ βάπτισις τοῦ Κυρίου. Ἄς βαδίσουμε λοιπὸν στὴ βάπτισι τοῦ Κυρίου, ἢ ὅποια ἐξαιρετικὰ ἐλάμπρυνε καὶ ἐμεγάλυνε τὸν Πρόδρομο τοῦ Βασιλέως τῶν Οὐρανῶν. Ἄς πᾶμε νοερά στὴ γῆ τῆς ἐπαγγελίας, στὴν Ἰουδαία, ἀπὸ τὴν ὅποια ἐκερδίσαμε τόσα καὶ τόσα οὐράνια ἀγαθὰ. Καλύτερα ὅμως ἄς ἐκθέσουμε καὶ ἄς περιγράψουμε τὰ γεγονότα προφορικὰ καὶ ἀπ' ὅσα ἐδῶ, στὸν περίλαμπρο τοῦτον Ναὸ τῆς Χριστιανωσύνης, ἔχουμε ἀναγνώσει, σὰν μέλισσες μέσ' στ' ἀνθισμένον περιβόλι ἄς τρυγήσουμε τοὺς σωτηρίους καρπούς.

2. Ἄς φαντασθοῦμε τὸν Ἰορδάνη νὰ τρέχη μπροστά μας, τὸν Ἰορδάνην ἐκεῖνον, ὁ ὅποιος ἐδέχθη τὸ δημιουργό του, ποῦ εὐδόκησε σὰν ἄνθρωπος νὰ ἔλθῃ στὸν ἁμαρτωλό μας πλανήτη. Ἄς δοῦμε ἀκόμη μὲ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς μας, μὲ τὰ μάτια τῆς πίστεως, ἄς δοῦμε τὸν Ἰωάννη νὰ κάθεται στὶς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ. Ἄς δοῦμε τὸν ἀναμάρτητο Δεσπότη Χριστὸ νὰ πηγαίνει στὸ δούλο του, νὰ τὸν παρακαλῆ καὶ νὰ βαπτίζεται ἀπ' αὐτὸν καὶ νὰ δακτυλοδεικτῆται τόσο θαυμάσια μὲ τὴν ἐπιφοίτησι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ποῦ σὰν λευκὴ περιστέρα — σύμβολο τῆς ἀγιότητος — ἐκάθησε στὸ κεφάλι του. Ἄς προσκυνήσουμε, οἱ προσκυνητῆς τῆς ὁμοουσίου Τριάδος τὸν Οὐράνιο Πατέρα, ποῦ τὸν ἐφάνερωσε, ἄς προσκυνήσουμε τὸν Υἱό, ποῦ ἐφανερῶθη, καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, ποῦ τὸν ἐβεβαίωσε. Ἄς ἀκολουθήσουμε τὸ ἱερὸ Εὐαγγέλιο, ποῦ μᾶς ὁδηγεῖ τόσο σοφὰ καὶ συγκινητικὰ, στὰ πολυπόθητα γεγονότα καὶ ἀκολουθώντας ἴχνος σὲ ἴχνος τὶς θεῖες λέξεις, ἄς φθάσουμε στὸ μυστήριον ὁλόκληρης τῆς οἰκουμένης, ποῦ πανηγυρίζεται σήμερα.

3. «Τότε παραγίνεται, λέγει, ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας ἐπὶ τὸν Ἰορδάνην πρὸς τὸν Ἰωάννην, τοῦ βαπτισθῆναι ὑπ' αὐτοῦ». Ἐφθασε ὁ Δεσπότης στὸν Ἰορδάνη. Τίποτε ἄκαιρο καὶ τίποτε τὸ ἀπερίσκεπτο δὲν ἔκανε ὁ Θεσαυρὸς τῆς ἀληθινῆς σοφίας, ἀλλὰ καθένα στὴν κατάλληλη στιγμή τὸ ἐπραγματοποίησε. Τὸ ἐπραγματοποίησε ὅταν ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου. Σὰν Θεὸς ποῦ ἦταν καὶ δημιουργὸς καὶ νομοθέτης τοῦ χρόνου καὶ τῶν χρονικῶν περιόδων, προκαθώρισε τόσο κανονικὰ κάθε σωστικὴ πρᾶξι του στὴν κατάλληλη ὥρα της, ὅπως ἀκριβῶς καὶ τὰ δένδρα στὴν ὥρα τους καὶ στὴν ἐποχὴ τους ἀνθίζουν.

4. «Τότε παραγίνεται ὁ Ἰησοῦς» τότε; τότε; ὅταν πιὰ πέρασε ὄλα τὰ στάδια τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, ὅταν ἐκτυφλωτικὰ ἢ τελειότης τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς ἐφεγγοβόλησε, ὅταν σὲ διάστημα τριάντα χρόνων ἔγινε τέλειος ἄνθρωπος, τότε, μὲ εἰλικρίνεια κατέβηκε στὸν Ἰορδάνη καὶ μαζί μὲ τοὺς ἁμαρτωλοὺς, ὁ ἀναμάρτητος αὐτὸς καὶ ἄκακος, πλησίασε τὸν Βαπτιστὴν καὶ ἔσκυψε τὸ κεφάλι του κάτω ἀπὸ τὸ χέρι ἐκεῖνο, ἀπ' τὸ ὁποῖο βιαζόταν νὰ πάρῃ τῆς μετανοίας τὸ βάπτισμα. Ἄλλ' ὁ Πρόδρομος ἐγνώρισε καλὰ πλέον ἐκεῖνον ποῦ τὸν εἶχε μάθει μὲ τὴ χάρι τοῦ Θεοῦ, ὅταν ἀκόμη βρισκόταν στὴν κοιλιὰ τῆς μητέρας του. Καὶ γιὰ τοῦτο ἀντικρῦζοντας μὲ πολὺ φόβο καὶ δέος τὸ θεῖο Δημιουργό του, ἀποσύρει τὸ δεξιὸ χέρι του, ποῦ ἄλλοτε ἀπλωνε ἐπάνω σ' ἐκείνους ποῦ ἐβαπτίζοντο. Τὸ χέρι αὐτὸ τώρα τὸ τραβᾷ, πρὶν ἀκόμη ἐγγίση τὸ κεφάλι τοῦ Παναγάθου Θεοῦ του. Τί εἶναι αὐτό, Κύριέ μου; εἶπε. Τί σημαίνει τὸ περίτρανο τοῦτο θαῦμα; Τί ἀνεξιχνίαστο πρᾶγμα κρύβεται κάτω ἀπ' τὸν ταπεινὸ καὶ πρᾶο αὐτὸ ἐρχομό σου;

Σὲ μένα κλίνεις τὴν κεφαλὴ, Σὺ; τῆς ἐκκλησίας ἡ κεφαλὴ; Σὲ μένα κλίνεις τὴν κεφαλὴ, Σὺ ποῦ ἄφησες τοὺς οὐρανοὺς καὶ κατήλθες στὴ γῆ; Σὲ μένα κλίνεις τὴν κεφαλὴ, Σὺ, ποῦ ἔχεις κεφαλὴ τὸ Θεό; Σὲ μένα κλίνεις τὴν κεφαλὴ, Σὺ ποῦ τὰ Χερουβείμ Σὲ προσκυνοῦν; Σὲ μένα κλίνεις τὴν κεφαλὴ, Σὺ ποῦ σέβονται καὶ τρέμουν τὰ Σεραφεῖμ; Σὲ μένα κλίνεις τὴν κεφαλὴ, Σὺ ποῦ ἐνυμφοσόλισες τὸν Ἀδάμ καὶ τὴν Εὐὰ στὸν Παράδεισο, ἀκριβῶς σὰν σὲ θάλαμο, Σὺ, ποῦ μόνο μὲ τὴ φωνὴ σου τοὺς ἐναπόθεσες στὰ κεφάλια στέφανο δόξης, Σὺ

πού τοὺς ἔδωσες τὴν εὐλογία τῆς τεκνογονίας καὶ τοὺς εἶπες, «αὐξάνεσθε καὶ πληθύνεσθε καὶ πληρώσατε τὴν γῆν;». Σὺ κλίνεις τὴν κεφαλὴν, ὁ ὁποῖος ἐστάλης ἀπὸ τὸν Πατέρα Σου κατὰ τοῦ θανάτου, Σὺ ὁ ὁποῖος κυλᾷς, ὅπως θέλεις τὸν τροχὸ τῆς ζωῆς; Σὺ, πού γεμίζεις ἀγιότητα ὅλες τὶς κεφαλές, πού ὑποκλίνονται σὲ Σένα; Σὺ, ὁ ὁποῖος δὲν χωρεῖσαι σὲ κανένα τόπο; Σὺ, πού ἀναβλύζεις ποταμοὺς οἰκτιρμῶν, σ' αὐτὸν ἐδῶ τὸν ποταμὸ θέλεις νὰ βαπτισθῆς μαζί μὲ τόσους ἁμαρτωλοὺς; Σὺ, ὁ ὁποῖος ἐδημιούργησες τὰ πάντα, ἐπιθυμεῖς νὰ ἐπικοινωνήσης μ' αὐτὰ τὰ νερά; Ζητεῖς τὸ βάπτισμα, Σὺ, ὁ ὁποῖος μοῦ τὸ ἐχάρισες νὰ τὸ δίδω σ' ὅλους ἐκείνους, πού ἔχουν ἀνάγκη;

5. Τί ἀνάγκη ἔχεις ἀπὸ βάπτισμα μετανοίας, Σὺ, πού ἔλεεις ὅλους αὐτοὺς πού μετανοοῦν; Τί ἀνάγκη ἔχεις Σὺ ἀπ' αὐτὸ τὸ φάρμακο, πού μόνο μὲ μιὰ προσταγὴ σου τῶν ἄλλων τὶς πληγὲς θεραπεύεις! Τί ἀνάγκη ἔχεις ἀπὸ μετάνοια Σὺ, ὁ ὁποῖος ὑπερύμνητα πράγματα κάνεις; Δὲν ἐσυγχώρησες Σὺ τοὺς ἀνθρώπους καὶ δὲν ἤλθες σὰν θνητὸς κοντὰ τοὺς ἀπ' τὴ μεγάλη φιλανθρωπία Σου; Σὺ δὲν φόρεσες τὴν μορφή τοῦ δούλου, πού ὁ ἴδιος ἔπλασες καὶ μ' αὐτὴ δὲν ἀγίασες καὶ δὲν ἀνακαίνισες τὴν εἰκόνα Σου, πού συνέτριψε ὁ διάβολος; Σὺ, εἶσαι ὁ δημιουργὸς ὄλων μας. Χάρις σὲ Σένα δὲν ἀποκατεστάθη στὴν παλαιὰ δόξα ὁ ἐξόριστος τοῦ Παραδείσου Ἀδάμ; Χάρις σὲ Σένα δὲν βασιλεύει τὸ ἄλλοτε κατάκριτο γένος; Σὺ, διὰ τῆς Μαρίας δὲν ἀνέστησες τὴν καταπεσμένη Εὐα; Σὺ, δὲν φροντίζεις καὶ δὲν ὑποφέρεις τόσο, γιὰ νὰ κάνης ἰσάγγελους τοὺς ἀνθρώπους; Σὺ, δὲν ἀποδιώχνεις τὴν ἀνομία ἀπὸ τὴ γῆ, ὡς ἐχθρὸ τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων; Σὺ, δὲν φέρνεις στὴ ζωὴ τὴν εὐνομία, σὰν τροφὸ τῆς ἀνθρωπότητος; Σὺ, δὲν ἀπομακρύνεις τὴν βαθυσκόταδη νύκτα τῆς ἀπάτης; Σὺ, δὲν ἀνατέλλεις τὴν φωτόλουστη ἡμέρα τῆς θεογνωσίας, σ' ἐκείνους πού θέλουν νὰ καταυγασθοῦν ἀπὸ τὴν ὠραιότητά της; Σὺ, δὲν ἀπλώνεις τὸ φῶς τῆς ἀληθείας στὶς ψυχὲς ὄλων; Σὺ δὲν διαλύεις σὰν καπνὸ τὰ σύννεφα τῆς ἀσεβείας; Σὺ σὰν λαμπερὸς καὶ ὀλόλευκος ἥλιος τῆς δικαιοσύνης δὲν σκορπίζεις παντοῦ τῆς θεότητος τὶς ἀκτίνες; Σὺ δὲν εἶσαι παρθένος καὶ στὸ βλέμμα καὶ στὸ βῆμα καὶ στὸ σχῆμα καὶ στὸ λογισμὸ καὶ στὸ νοῦ καὶ στὴν ψυχὴ;

Σὺ δὲν κατασκεύασες τὸν ἑαυτό Σου σῶμα παρθένο, ἀπὸ Παρθένο Μητέρα; Ἔχουν λοιπὸν αὐτὰ ἀνάγκη μετανοίας καὶ κατανύξεως; Γιὰ ποῖό λόγο λοιπὸν νὰ Σε βαπτίσω τώρα, τοῦ ποταμοῦ δημιουργέ, καὶ τοῦ βαπτίσματος χορηγέ, καὶ ἄνθρωπε ἀπὸ ἀγάπη στὸν ἄνθρωπο; Οὔτε ἴχνος ἀνομίας δὲν ὑπάρχει σὲ Σένα, οὐδὲ στίγμα ἀμαρτίας ἐμόλυνε τὸ ἄχραντο σῶμά Σου, οὔτε λόγος κακὸς ποτὲ ἀπὸ τὸ στόμα Σου πέρασε. Φαρμάκι ἀσπίδας κρύβεται κάτω ἀπὸ τὰ χεῖλη τῶν Ἰουδαίων, διότι εἶναι γεννήματα τῆς ὀχιᾶς καὶ οἱ γλῶσσές τους εἶναι δολερές καὶ κακοῦργες. Ἀπὸ τὸ δικό Σου ὅμως τὸ στόμα πηγάζουν πηγές αἰωνίου ζωῆς, διότι σὰν ζωὴ ὁ ἴδιος πού εἶσαι, ζωὴ κηρύττεις καὶ ζωὴ μᾶς χαρίζεις. Πῶς λοιπὸν ὁ δωρητὴς τῆς παρούσης καὶ τῆς μελλούσης ζωῆς, στὰ πτωχὰ ρεύματα θέλεις νὰ βαπτισθῆς;

6. Ὅλοι οἱ ἄλλοι, ὅσοι βαπτίζονται ἀπὸ μένα τοῦτα τὰ λόγια ἀκούουν: «Μετανοεῖτε, ἤγγικε γὰρ ἡ βασιλεία τῶν Οὐρανῶν» καὶ πιστεύουν στὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστὸν τὸν Υἱὸ τοῦ Θεοῦ, τὸν μονογενῆ. Γιὰ Σένα ὅμως ὅταν βαπτίζεσαι τί λόγο νὰ βγάλω, τί νὰ σοῦ πῶ; Νὰ σοῦ πῶ, μετανόησε, ποιὸς εἶναι ἐκεῖνος πού θὰ δεχθῆ τὴ μετάνοιά Σου; Ποιὸς Θεὸς εἶναι μεγαλύτερος ἀπὸ Σένα; Νὰ πῶ, μετανόησε «ἤγγικεν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν»; Νὰ εὐαγγελισθῶ στὴ βασιλεία τῆ βασιλεία καὶ σὲ Σένα νὰ πῶ περὶ σοῦ; Ἄγνοεῖς δηλαδὴ τί εἶσαι; Δὲν γνωρίζεις τὴ βασιλεία τῶν Οὐρανῶν, πού φέροντας ἦλθες ἀπὸ τὸν οὐρανό; Νὰ σοῦ πῶ, πίστεψε στὸν Κύριο ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστό; Νὰ Σε προτρέψω νὰ πιστέψης τὸν ἑαυτό Σου; Καὶ ποιὸς ποτὲ ἐνουθέτησε κανένα νὰ πιστεῦσῃ στὸν ἑαυτό του; Αὐτὸς πού ἔρχεται νὰ βαπτισθῆ πρέπει νὰ πιστεῦσῃ ὅτι ὑπάρχει Θεός. Ἀλλὰ Σὺ εἶσαι ὁ Θεὸς καὶ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ἂν καὶ ἄνθρωπος φαινομενικά, ἐν τούτοις δίκαιος πιστεύεσαι ἀπ' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Ἀλλὰ νὰ σοῦ πῶ, πίστεψε στὸν Πατέρα σου, γιατί; Ἐφάνης ποτὲ ἄπιστος καὶ ἐχθρὸς τοῦ Πατρός; Ἐχωρίσθης ποτὲ ἀπὸ τὴ θεότητα τοῦ Θεοῦ; Τί λοιπὸν νὰ σοῦ πῶ; Πίστεψε στὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιο; Ἀλλὰ μαζὶ Σου τοῦτο ὑπάρχει.

(Συνεχίζεται)

Μετάφρ. ΣΟΦ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΠΟ ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΕΝΟΣ ΑΝΑΧΩΡΗΤΟΥ

Η ΚΑΛΥΤΕΡΗ ΜΑΣ ΕΥΧΗ

Μᾶς ἤλθε και ὁ καινούργιος χρόνος. Ἀλλάξαμε δηλαδή τὸ καλανδᾶρι μας· και φυλλομετρᾶμε τώρα ἓνα νέον ἡμεροδείκτη, πού ἡ βασική του διαφορὰ με τὸν προηγούμενον εἶναι, ὅτι ὁ τελευταῖος ἔχει στὸ ἐξώφυλλό του ἀλλαγμένο τὸ τελευταῖο ψηφίο τοῦ ἀριθμοῦ πού φανερώνει τὸ χρόνο.

Και τὸ πρᾶγμα αὐτὸ τὸ πανηγυρίσαμε με ἐκδηλωτικὴν ἀσυγκράτητη χαρὰ. Κι' ὄχι μονάχα ὑποδεχθήκαμε τὸ νέον ἐπισκέπτη, ὅταν ἐπρωτοπάτησε τὸ κατώφλι τοῦ σπιτιοῦ μας, με καλωσορίσματα, και με γέλια και με τραγούδια, ἀλλὰ κι' ἐγιουχαίσαμε κι' ἐδείξαμε ὅλη μας τὴν καταφρόνησι στὸν παλαιὸν ἐνοικὸ μας πού ἔφευγε. Σὲ πολλὲς μάλιστα οἰκογένειες, ἐπικρατεῖ ἡ συνήθεια νὰ σκουπίζουν καλὰ τὴν τελευταία στιγμὴ τὸ σπῆτι τους, γιὰ νὰ μὴ μείνη τάχα οὔτε ἕχνος λάτρας ἀπὸ τὸ παλιὸ τὸ χρόνο...

Περίεργη εἶναι ἀληθινὰ στὴν περιστάσιν αὐτὴ ἡ ψυχολογία τοῦ ἀνθρώπου· και στηρίζεται ἐπάνω σὲ μιὰ μεγάλη ψευδαίσθησι και πλάνη. Γιατὶ στὴν πραγματικότητι ὁ χρόνος οὔτε ἔρχεται οὔτε και φεύγει. Ἐπειδὴ ἀπλοῦστατα δὲν ὑπάρχει παρὰ σὰν ἓνα φάντασμα πού τὸ γεννᾷ ἓνας ἐξημμένος και πυρετικὸς νοῦς. Ὅτι ὑπάρχει εἶναι ἡ Αἰωνιότητα και ἡ Ἀπειρότητα, πού οὔτε ἀρχὴ ἔχει οὔτε και τέλος, οὔτε και κινεῖται. Ἀλλὰ ἀπλώνεται σὰν ἓνας ἀσύνορος παγωμένος ὠκεανός, πού μέσα του σαλεύουν και χωνεύουν τὰ πάντα. Και τὸ νόημα τοῦ χρόνου, ὅπως και τοῦ χώρου, δὲν μπορεῖ νὰ τὸ στοχασθῆ κανεὶς ἀλλοιώτικα, παρὰ σὰν μιὰ διακοπὴ και σὰν μιὰ ρήξῃ τῆς σιωπηλῆς συνεχείας τοῦ ἀπέριουρου αὐτοῦ ὠκεανοῦ. Γι' αὐτὸ και ἡ ἐμπειρία τους εἶναι και τῶν δύο ἐμπειρία φθορᾶς και τριβῆς και θανάτου.

*

Ἐνας χρόνος, πού περνᾷ, ὅπως τὸ φανταζόμαστε, ἔχει κατ' οὐσίαν πολὺ λιγώτερη σημασία, ἀπὸ ὅσῃ ἔχει μιὰ σταγόνα νεροῦ μέσα στίς ἀπέραντες και ἀβυθομέτρητες γήινες ὠκεανοθάλασσες. Γιατὶ αὐτές, ὅσο και ἀπέραντες και ἄν εἶναι, ἔχουν ὄνορα κι' ἔχουν κάποιον τέλος. Και θεωρητικὰ και οὐσιαστικὰ, τίποτα ἄλλο δὲν εἶναι, παρὰ ἓνα τεράστιο ἄθροισμα σταγόνων. Ἡ αἰωνιότητα ὅμως, οὔτε ὄνορο ἔχει, οὔτε ἀκρη, οὔτε ἀρχὴ, οὔτε τέλος. Εἶναι μιὰ ἀφηρημένη ἔννοια πού ἀγνοεῖ τὸ συγκριμένο. Και εἶναι μιὰ πνευματικὴ ἀρχὴ, πού αὐτὴ δίνει σ' ὅλα τὰ πράγματα ἓνα νόημα και μιὰ σύνδεση. Γιατὶ μέσα στὸ πνευματικὸ

της στοιχείο δημιουργοῦνται τὰ πάντα. Καὶ μέσα σ' αὐτὸ πάλιν ἀποσυνθέτονται καὶ διαλύονται.

*

Εἶναι λοιπὸν ἀκατανόητος ὁ πανηγυρισμὸς αὐτὸς τοῦ λεγόμενου «νέου χρόνου», ποῦ δὲν σημαίνει τίποτε ἄλλο, παρὰ μιὰν ὠρίμανση τῆς φθορᾶς μας· κι' ἓνα ἀκόμη ἀποφασιστικὸ μας βῆμα πρὸς τὴν ἔξοδόν μας ἀπὸ τὸ χῶρο καὶ ἀπὸ τὸν χρόνον πρὸς τὴν αἰωνιότητα. Αὐτὸ ὅμως τὸ μοιραῖο καὶ ἀναπόφευκτο γεγονός, ποῦ θὰ μᾶς ἀναγκάσῃ κάποιαν ἡμέρα ν' ἀποχωρισθοῦμε ἀπὸ πρόσωπα καὶ ἀπὸ πράγματα, μὲ τὰ ὁποῖα συναντηθήκαμε καὶ συνδεθήκαμε μαζί τους μέσα στὸ χῶρον καὶ τὸν χρόνον, θὰ πρέπει νὰ μᾶς φέρῃ ὄχι χαρά, ἀλλὰ συναίσθημα λύπης, παρόμοιο μ' ἐκεῖνο ποῦ μᾶς δίνει κάθε ἀποχωρισμὸς. Κι' ὅμως ἐμεῖς πανηγυρίζουμε.

*

Καὶ μόνο μιὰ δικαιολόγησι μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ γι' αὐτό. Ἐν δηλαδὴ τὸ νόημα τῆς ζωῆς μας ἐδρεύει στὸν Θεόν, κι' ὄχι στὸν κόσμον μας αὐτό. Στὸν πνευματικόν, κι' ὄχι στὸ φυσικὸν κόσμον. Καὶ ἂν ἡ αἰωνιότητα εἶναι ἡ βαθύτερη ἔλξις μας, καὶ ὁ μοναδικὸς μας σκοπός, καὶ ἡ ὑπέρτατή μας ἀξία. Κι' ἔτσι ἡ ὕλική μας φθορὰ καὶ ἡ ἀποσύνθεσή μας μᾶς γίνεται ἓνα εὐχάριστο γεγονός· γιατί εἶναι μιὰ μεταστοιχείωσι καὶ μιὰ μετουσίωσή μας πρὸς τὴν πνευματικὴν ζωή. Καὶ προσέγγισή μας πρὸς τὸν Θεόν, ποῦ αὐτὸς εἶναι ἡ μοναδικὴ ἀλήθεια ποῦ πρέπει πρὸ παντὸς ν' ἀγαπάμε. Καὶ αὐτὸς—κι' ὄχι ὁ κόσμος—εἶναι ἡ ἀρχέγονη πηγὴ τῆς ζωῆς, καὶ τὸ τέλειον ἀγαθόν, καὶ ἡ ἀκρότητι ὠραιότητα, ποῦ αὐτὴ λαχταροῦμε καὶ διψᾶμε, καὶ πρὸς αὐτὴν πορευόμαστε.

*

Τὸν ἀγαποῦμε ὅμως πραγματικὰ τὸν Θεόν; Ἡ μήπως ἔχομε θεοποιήσει στὴ ζωὴ μας ἄλλες ιδέες κι' ἄλλες ἀξίες ὅπως π.χ. τὸ χρῆμα· ἢ τοὺς συγγενεῖς μας καὶ τοὺς δικούς μας· ἢ καὶ τὴ Φύση μὲ τοὺς νόμους της· ἢ καὶ τὴν ἀνθρωπότητα ἂν θέλετε;

Πεινοῦμε πραγματικὰ καὶ διψᾶμε γιὰ τὴ Δικαιοσύνη, γιὰ τὸ ἀγαθόν, καὶ τὴν ὁμορφιά; Ἡ μήπως ἔχουν ἐκφυλισθῆ ὅλα αὐτὰ—κατὰ κάποιον τρόπο—μέσα μας σὲ ἀφηρημένες ιδέες, χωρὶς κανένα ἀξιολογικὸ περιεχόμενον καὶ χωρὶς καμμιάν οὐσίαν, καὶ μάλιστα μὲ συνέπειες καταστροφικὰς;

Καὶ τὸ λέω αὐτό, γιατί κάθε ἀγάπη ποῦ δὲν μᾶς καίει τὴ σάρκα μας, παρὰ εἶναι μιὰ ἀφηρημένη ἰδέα κι' ἓνας ρευβασμὸς, εἶναι ἀνύπαρκτη. Καὶ ἀπλῶς μιὰ εἰδωλολατρεία ἀπαράδεκτη, ποῦ ἡ βαθύτερη οὐσία της εἶναι ἡ ἄρησις.

Για ν' αγαπούμε ὁμως τὸν Θεό, ἕνας μόνον τρόπος ὑπάρχει· ν' αγαπάμε δηλαδή τὴ θεία του εἰκόνα, τὸν ἄνθρωπο. Πράγμα ὁμως πάρα πολὺ ἀμφίβολο, γιὰ τὴν ὑλιστικὴ μας αὐτὴν ἐποχὴ. Γιατί λένε μὲν καὶ ἰσχυρίζονται πολλοί, πὼς αὐξήσῃ σήμερα τὸ αἶσθημα τῆς συμπάθειας γιὰ τὸν ἄνθρωπο στὸν κόσμον ὅλο. Καὶ πὼς πνέει τάχα σήμερα ἕνας ἀνθρωπιστικὸς ἀπαλότερος ἀέρας παντοῦ, φορτωμένος μὲ ἀρώματα ἀνοιξέων. Νομίζω ὁμως, πὼς εἶναι ψέμμα μεγάλο αὐτό. Καὶ πὼς συμβαίνει τὸ ἀντίθετο. Αὐξήσῃ δηλαδή ἡ σκληρότητα καὶ ἡ ἀπανθρωπία, καὶ γύρω μας καὶ μέσα μας.

Καὶ δὲν ἔχομε παρὰ νὰ συλλογισθοῦμε τὰ ὄργανο τοῦ ὀλέθρου καὶ τοῦ θανάτου, ποὺ σήμερα κατασκευάζονται, καὶ ποὺ μποροῦν νὰ βυθίσουν στὸν ἀφανισμό καὶ στὴν ὀλοκληρωτικὴ ἐξαφάνιση πολιτεῖες ὀλόκληρες, μὲ τ' ἀθῶα τους βρέφη καὶ μὲ τ' ἀνήμπορα καὶ πολυσέβαστα γηρατιά τους. Κι' ὁμως ὁ Ἡρώδης ποὺ μόνον τὰ νήπια ἐσχέθηκε νὰ ἐξαφανίσῃ, ἐταύτισε, γι' αὐτό, τ' ὄνομά του μὲ τὴν ἀπάνθρωπη σκληρότητα.

*

Εἶναι λοιπὸν αὐτό, ἐρωτῶ, προοδευτικὸ μέγαλωμα τῆς συμπάθειας καὶ τοῦ ἀγαθοῦ, ἢ εἶναι συσσώρευση φρικτῆς σκληρότητας καὶ κακοῦ; Εἶναι αὐξήση τοῦ οἴκτου καὶ τῆς συμπόνιας πρὸς τοὺς συνανθρώπους μας, ἢ εἶναι ἀπαίσιος βρυχηθμὸς τοῦ πνεύματος τῶν πλέον σκοτεινῶν ἀβύσσων; Εἶναι Χριστιανισμὸς αὐτὸς ἢ λατρεία τοῦ Βάαλ καὶ τοῦ Ὀδὶν καὶ θητεία τοῦ καιροῦ μας στὸν Σατανᾶ καὶ στὴν Κόλασή του;

*

Νομίζω πὼς θὰ συμφωνοῦν ὅλοι, ὅτι τὸ ἐπιστημονικὸ πνεῦμα ποὺ εἶναι σήμερα τὸ ὀδηγητικὸ μας ἄστρο, μᾶς κάνει, ὀλοένα καὶ περισσότερο, στέρους καὶ ἄδρους· καὶ ὅτι εἶναι φανερό, πὼς ὅσο ἀπομακρυνόμαστε ἀπὸ τὴ χριστιανικὴν ἀντίληψιν καὶ συνείδησιν τῆς ζωῆς, τόσο καὶ ἀπλώνεται μέσα μας μιὰ ψυχικὴ Σαχάρα, ποὺ στὴν κεντηρὴ τῆς ἀμμοῦδα, δὲν ἔμπορεῖ ν' ἀνθίσῃ κανένα λουλούδι· οὔτε τῆς συμπόνιας, οὔτε τῶν ἠθικῶν συγκινήσεων, οὔτε τοῦ ἀγαθοῦ.

Καὶ τὸ σωστότερο θάτανε νὰ παραδεχθοῦμε πὼς οἱ καιροὶ μας αὐτοὶ μᾶς δίνουν ἀπλή καὶ χειροπιαστὴ τὴν εἰκόνα καὶ τὴν ἐμπειρία μιᾶς ἀπροσμέτρητης πτώσης τοῦ σημερινοῦ κόσμου, ποὺ λίγο ἀπέχει ἀπὸ τὴν πτώσιν τῶν Ἑωσφορικῶν ταγμάτων, ποὺ ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ τὰ ἐκρήμισε στὰ Τάρταρα...

Κι' ἐπειδὴ ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος ὀλοένα καὶ γίνεται περισσότερο πολυμέριμος, καὶ σπεύδει, χωρὶς νὰ παίρνη ἀνάσα, νὰ γεμίζη τὸ πνεῦμά του ἀπὸ ματαιόσκολη τύρβη, τὸ σημαντικώτερο ἐπίτευγμα ποῦ μπορεῖ κανεὶς νὰ δωροφορήσῃ μ' αὐτὸ τῆ ζωῆ του, εἶναι τὸ νὰ βρισκῇ λίγο καιρό, γιὰ νὰ ρίχνῃ στοχαστικῆ τῆ ματιά του στὴν ἐσωτερικὴν του ζωῆ.

Ἐμεῖς ὅμως, ὄχι μόνο δὲν τὸ κάνομε αὐτό, ἀλλὰ ἀποξεχάσαμε ὅλως διόλου τὴν ὑπέροχη ἐντολὴ τοῦ Χριστοῦ, ὅτι «ἐνός ἐστι χρεία». Καὶ μὲ τίς ἀνάγκες ποῦ ἐδημιουργήσαμε καὶ δημιουργοῦμε καθημερινῶς, δὲ βρίσκομε ποτέ μας λίγο καιρό, νὰ μείνωμε «ἐνώπιον ἐνωπίῳ», μὲ τὸν ἑαυτό μας.

*

Κ' ὅμως τίποτε δὲν δυναμώνει τόσο τὴν προσωπικότητά μας ὅσον ἡ μοναξιά αὐτῆ ποῦ κανένας θόρυβος δὲν τῆ φθάνει καὶ ποῦ μπορεῖ νὰ μᾶς γίνεταὶ καταφύγιον ὄνειρου. Οἱ σιγηλές τῆς ὄρες εἶναι ἀσφαλῶς οἱ πιὸ ἅγιες καὶ οἱ πιὸ δημιουργικῆς τῆς ζωῆς μας. Γιατὶ μποροῦμε σ' αὐτὲς νὰ βυθιζώμασθε στὸν ἑαυτό μας καὶ νὰ βροῦμε ἀπόκριση γιὰ τὸ μυστικὸ νόημα τοῦ κόσμου. Αὐτὲς οἱ ὄρες εἶναι οἱ μοναδικές, ποῦ δὲν εἶναι μάταιες καὶ ἄδεις· καὶ ποῦ μᾶς βοηθοῦν ν' ἀγκαλιάζωμε τῆ μοῖρα μας, ὅσο πικρὴ καὶ νᾶναι. Καὶ νὰ βαστάζωμε τὸ Σταυρό μας, ὅσο καὶ νᾶναι βαρὺς καὶ ἀσήκωτος.

*

Καὶ ὅσον πάει, τόσο καὶ φτωχαίνει—ἀλλοίμονο μας—ἡ ἐσωτερικὴ μας ζωῆ. Καὶ οἱ βιοτικῆς ἀνάγκες ὀλοένα καὶ πληθαίνουν· κι' ὀλοένα καὶ περισσότερο σκεπάζουν σὰν βαλτονέρια τὸ ψυχικὸ μας ἔδαφος, καὶ τὸ κάνουν νὰ μὴ μπορῇ ν' ἀνθίσῃ ἐπάνω του τὸ μεταφυσικὸν ὄνειρο. Καὶ μεγαλώνει ἔτσι γύρω μας ἡ πολικὴ νέκρα καὶ παγωνιά.

*

Γιὰ τοῦτο, πιστεύω μ' ὅλη μου τὴν καρδιά, πῶς δὲν ἤμποροῦμε νὰ λαχταρήσωμε καὶ νὰ εὐχηθοῦμε τίποτε τὸ καλῦτερο γιὰ τὸν ἑαυτό μας, παρὰ τὸ νὰ μὴ καταντήσῃ ἡ ψυχὴ μας σὰν ἓνα κατάκλειστο κι' ἀραχνιασμένο σπίτι. Παρὰ νὰ βρίσκεται πάντα μέσα μας κάποιον παράθυρο ἀνοικτὸ πρὸς τὸν οὐρανό· γιὰ νὰ μᾶς ἔρχωνται ἔτσι ἀπὸ τοῦς μακρυνούς κόσμους τῶν ἄστρον τὰ μεθυστικὰ μηνύματα τῆς αἰωνιότητος. Καὶ τὸ ἄρωμα τῆς πνευματικῆς οὐσίας τῆς ζωῆς μας αὐτῆς.

ΑΝΘΙΜΟΣ ΘΕΟΛΟΓΙΤΗΣ

ΠΑΡΑ ΤΟΥΣ ΠΟΔΑΣ ΠΑΥΛΟΥ...

(Διδάγματα για τους ποιμένες από τον βίο και τὰ κείμενα τοῦ μεγάλου ἀποστόλου).

«Ἐγὼ ὑποδείξω αὐτῷ ὅσα δεῖ αὐτὸν ὑπὲρ τοῦ ὀνόματός μου παθεῖν (Πράξ. θ' 16). Ἀπὸ διώκτης τῆς Ἐκκλησίας, ὁ Σαῦλος μέλλει νὰ γίνῃ ὁ πρῶτανος τῶν ἀποστόλων τῆς. Ὁ Κύριος τὸν διάλεξε ὡς τὸν μεγαλύτερο διαδότη τοῦ Εὐαγγελίου. Καὶ στέλνοντάς τὸν Ἄνανιανὰ βρῆ τὸν Σαῦλο, τοῦ λέγει: «Πορεύου, ὅτι σκεῦος ἐκλογῆς μοί ἐστιν οὗτος τοῦ βαστάσαι τὸ ὄνομά μου ἐνώπιον ἐθνῶν καὶ βασιλείων...»

Στὸν Ἄνανιαν ὁ Ἰησοῦς συνιστᾷ, παρουσιάζει τὸν Σαῦλο, ἀναφέροντάς τὸ δοξασιμὸν ἔργο πού τοῦ ἐπιφυλάσσει. Ἄλλὰ στὸν ἴδιον τὸν Σαῦλο δὲν θὰ παρουσιάσῃ παρὰ ἀπλῶς «ὅσα δεῖ αὐτὸν παθεῖν».

«Ὅταν τὸ Πνεῦμα καλῆ τοὺς διαλεγτούς του, ἐκείνους πού θὰ γίνουν φορεῖς τοῦ θείου ὀνόματος ἀνάμεσα στὸν κόσμον, ὁδηγοὶ τοῦ ποιμνίου καὶ κατακτητῆαι ψυχῶν, δὲν παραλείπει νὰ τοὺς προειδοποιήσῃ ὅτι ὁ βίος τους θὰ εἶναι κατ' ἐξοχὴν βίος θλίψεων, πάθος διαρκές, ἀνήφορος ἀδιάκοπος.

Ὁ ποιμὴν ἐπωμίζεται ἀνυπολόγιστες εὐθύνες, ἀναλαμβάνει ἔργο βαρύτατο, μπαίνει σ' ἓνα στάδιο ἀλλεπαλλήλων παθημάτων καὶ θλίψεων «χάριν τοῦ ὀνόματος» τοῦ Χριστοῦ.

Γιὰ νὰ κρατήσῃ ψηλὰ αὐτὸ τὸ ὄνομα, γιὰ νὰ τὸ ἀκτινοβολῆ γύρω του, θὰ ὑποφέρει πολὺ.

«Ἐξῆλθε δὲ εἰς Ταρσὸν ὁ Βαρνάβας ἀναζητῆσαι Σαῦλον» (Πράξ. ια' 25). Ἡ Ἐκκλησία ἀναζητᾷ τοὺς καλοὺς ἐργάτες τῆς. Τοὺς παίρνει καὶ τοὺς χρησιμοποιεῖ. Ὁ Βαρνάβας, παλιὸς ἐργάτης στὸν μυστικὸ ἀμπελῶνα, δὲν ἄφησε σὲ ἀδράνεια ἐκεῖνον, πού ἐπρόκειτο τόσα πολλὰ νὰ προσφέρῃ στὴν Ἐκκλησία. Ἄλλὰ ἔσπευσε, ἔψαξε γι' αὐτὸν στὴν Ταρσὸ καί, βρίσκοντάς τον, τὸν ὠδήγησε στὴν Ἀντιόχεια, ὅπου ἓνα ὀλόκληρο χρόνον δούλεψαν μαζί, πιάνοντας πολλὰς ψυχὰς στὸ δίχτυ τοῦ ἀποστολικοῦ κηρύγματος.

*

«Βαρνάβας δὲ καὶ Σαῦλος ὑπέστρεψαν εἰς Ἱερουσαλήμ... συμπαράλαβόντες καὶ Ἰωάννην τὸν ἐπικληθέντα Μάρκον» (Πράξ. ιβ' 25). Ἡ ἐπιτυχία στὸ ἔργο τοῦ Θεοῦ δὲν ἐξαρτᾶται μονάχα ἀπὸ τὰ προσόντα τοῦ ἐντεταλμένου σ' αὐτὸ τὸ ἔργο. Εἶναι ἀπαραίτητοι κι' οἱ συνεργάται, οἱ βοηθοί, πού θὰ τὸν πλαισιώσουν, ἀναλαμβάνοντας ὁ καθένας ἓνα μερίδιο εὐθυνῶν, μία εἰδικὴ ἀποστολή.

Ὁ Παῦλος δὲν ἐργάσθηκε σχεδὸν ποτὲ μόνος. Ἀρχίζοντας

ἀπὸ τὸν Ἰωάννη Μᾶρκο, χρησιμοποίησε πάντα πλάϊ του συνεργούς, ἔχοντας βαθεῖα συναίσθησι — αὐτὸς ὁ τὸσον τέλειος καὶ τόσο πλήρης — ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ τὰ κἀνη ὅλα μόνος του.

Ἡ εὐδόξωσι στὴν ποιμαντικὴ κλήσι δὲν βασίζονται στὸν ἕνα, τὸν κυρίως ὑπόλογο, ἀλλὰ καὶ στὸ διαλεχτὸ ἐπιτελεῖο, ποὺ αὐτὸς ὁ ἕνας πρέπει ν' ἀπαρτίσῃ γύρω του. Εἶναι μιὰ μεγάλη ἀλήθεια, ποὺ δὲν ἐπιτρέπεται νὰ τὴν παραμελήσῃ ὅποιος ὠρίσθηκε ἀπὸ τὸν θεῖο Ἐργοδότῃ νὰ ἐπιτελῇ κάποια ὑπεύθυνα δουλειὰ στὸν ἀγρὸ τῶν ψυχῶν.

*

«Υἱὲ διαβόλου!» (Πράξ. ιγ' 10). Γεμᾶτος Πνεῦμα Ἅγιο, ἔτσι ἀποκάλεσε ὁ μέγας ἀπόστολος τὸν μάγο Ἐλύμα, ποὺ προσπαθοῦσε νὰ ἐμποδίσῃ τὸ ἀνάμμα τῆς πίστεως στὴν καρδιὰ τοῦ ἀνθυπάτου, ὅταν αὐτὸς κάλεσε τὸν Βαρνάβα καὶ τὸν Παῦλο καὶ τοὺς ζήτησε ν' ἀκούσῃ τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ.

Ὅποιος ἀντιστρατεύεται στὸ Εὐαγγέλιο, ὅποιος πασχίζει νὰ τοῦ φράξῃ τὸν δρόμο πρὸς τίς ψυχές, εἶναι γυιὸς κι ὑπὲρτης τοῦ Διαβόλου. Κι' ὁ διχδότης τοῦ Εὐαγγελίου, — ὅπως εἶναι κάθε ποιμὴν τῆς Ἐκκλησίας, — δὲν εἶναι δυνατὸν παρὰ νὰ βλέπῃ μὲ παρόμοια ἰσρῆ ἀγανάκτησι καὶ καθαρὴ ματιὰ ὅσους θέλουν νὰ πλανεύουν τοὺς ἀνθρώπους καὶ νὰ τοὺς σπρώχνουν πρὸς τὸ σκοτάδι τῆς ἀπιστίας.

*

«Ἀνάστηθι ἐπὶ τοὺς πόδας σου ὀρθός!» (Πράξ. ιδ' 10). Ὅταν ὁ ἀπόστολος βρισκόταν στὰ Λύστρα, εἶδε μιὰ μέρα ἀνάμεσα σ' ἐκείνους ποὺ τὸν ἄκουαν νὰ κηρύττῃ, ἕνα ἄνθρωπο παράλυτο στὰ πόδια ἐκ γενετῆς. Τὸν ξεχώρισε, τὸν πρόσεξε καὶ βρέποντας ὅτι εἶχε πίστι γιὰ νὰ σωθῇ, τοῦ εἶπε δυνατὰ: «Σήκω ὀρθός στὰ πόδια σου!» Καὶ πραγματικά, τὸ θαῦμα ἔγινε. Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος σηκώθηκε καὶ περπάτησε.

Αὐτὸ τὸ θαῦμα ἔχει μιὰ ἰδιαιτέρη σημασία γιὰ ὅσους σπέρνουν τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ στὶς ψυχές. Τί εἶναι τὸ κήρυγμα καὶ τὰ ἀποτελέσματά του; Ἐνὰ τρανὸ θαῦμα ἀναστηλώσεως τοῦ ἔσω ἀνθρώπου, ποὺ ἀκούοντας τίς θεῖες ἀλήθειες καὶ ζωοποιούμενος ἀπ' αὐτές, ἐγείρεται σὲ καινούργια ζωή. Παύει πλέον νὰ εἶναι κατάκοιτος κι' ἀδρανής, ἀλλὰ κινεῖται ἀφήνοντας τὰ κάτω γιὰ τὰ ἄνω.

Τὸ κήρυγμα, ὅμως, ἐπιδρᾷ καὶ στὰ σώματα. Κι' αὐτὰ καταβάλλονται ἀπὸ τὴν ἁμαρτία κι' ὑποφέρουν πολυτρόπως ἀπὸ τίς συνέπειές της. Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, λοιπόν, ἐπενεργεῖ καὶ στὸ σῶμα. Πῶς; Γαληνεύοντας τὴν ταραχὴ του, μαραίνοντας τὰ πάθη,

πού τὸ κάνουν ὑπηρετὴ τοῦ πονηροῦ, δίνοντάς του φλόγα καὶ δύναμι γιὰ νὰ τὸ κινήσῃ στὰ καλὰ ἔργα. Τὸ σῶμα τοῦ μὴ ἀναγεννημένου ἀνθρώπου, τοῦ ἀνθρώπου πού δὲν σιτίζεται μὲ τὸν λόγὸ τοῦ Θεοῦ, εἶναι σὰν παράλυτο ἀπέναντι κάθε ἀρετῆς, ἀπέναντι τοῦ θείου θελήματος. Τὸ κήρυγμα τοῦ ποιμένος, λοιπόν, ἔχει σὰν ἀποτέλεσμα ὄχι μόνο τῶν ψυχῶν τὴν ἀναστήλωσι, ἀλλὰ καὶ τῶν σωμάτων τὴν ἐνίσχυσι, ὥστε μὲ τὴν ψυχὴ καὶ μὲ τὸ σῶμα οἱ χριστιανοὶ νὰ κινοῦνται καὶ νὰ περπατοῦν στὸ δρόμο τοῦ Κυρίου.

Ἄλλὰ ὁ θεῖος λόγος, πού βγαίνει ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ ἱερέως καὶ τοῦ ἐπισκόπου, ἔχει καὶ πιὸ αἰσθητὴ ἐπενέργεια στὰ σώματα. Ἄς πάρουμε γιὰ παράδειγμα τὸ μυστήριον τοῦ Εὐχελαίου, πού ἡ Ἐκκλησία τὸ ὥρισε ἀκριβῶς γιὰ τὶς ἀσθένειες καὶ τὴν ἰασί τους. Πόσες φορές τὰ λόγια τῶν εὐχῶν ἐκείνων δὲν ἐπαναλαμβάνουν τὸ θαῦμα τοῦ Παύλου στὸν Λύστρα! Πόσες φορές ὁ θεῖος λόγος, ὑπὸ μορφήν εὐχῶν, δὲν ξαναχαρίζει τὴν υγεία καὶ τὴν ἀλκὴ σὲ σώματα ἄρρωστα κι' ἐρειπωμένα!

*

Ἄ'Εκάλουν τὸν Παῦλον Ἑρμῆν» (Πράξ. ιδ' 12). Οἱ Λυκαονεῖς εἰδωλολάτραι, ἐντυπωσιασμένοι ἀπὸ τὴν ἰασί τοῦ παραλύτου στὰ Λύστρα, πῆραν τὸν Βαρνάβα γιὰ Δία καὶ τὸν Παῦλο γιὰ Ἑρμῆ. Οἱ ἀπόστολοι, ὅμως, ἔσπευσαν νὰ διαλύσουν τὴ φοβερὴ κι' ἀξιοθρήνητὴ αὐτὴ πλάνη τοῦ ὄχλου, φωνάζοντας ὅτι ἦσαν ἄνθρωποι ὅμοιοι μ' ὅλους τοὺς ἄλλους κι' ὅτι κήρυτταν τὸν μόνο ἀληθινὸ Θεό.

Τὸ ἔργο ὅσων ὑπηρετοῦν τὸν Κύριο μὲ ζῆλο, προκαλεῖ τὸν θαυμασμὸ στοὺς ἀνθρώπους. Ἄλλὰ ὁ Διάβολος ἐκμεταλλεύεται κάποτε μὲ δεξιότητες αὐτὸν τὸν θαυμασμὸν, κἀνοντάς τον ὄχι πρόξενον σωτηρίας, ἀλλὰ προαγωγὸ πλάνης. Ὁ ἐργάτης τοῦ Κυρίου ἔχει χρέος ν' ἀγρυπνῇ, ὥστε νὰ διαλύῃ τὴν προσωπολατρεία καὶ τὶς ὀλέθριες πλάνες, πού ἴσως περιστοιχίσουν τὴν ἀποστολή του. Ἔχει χρέος νὰ ξεδιαλύνῃ τὰ πράγματα. Πῶς; Μὲ τὸ νὰ παρουσιάζεται σὰν ἀντάξιος δούλος τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ στρέφῃ τὰ αἰσθήματα, πού τυχὸν προκάλεσε στοὺς ἄλλους, πρὸς τὸν Θεὸν τὸν ζῶντα.

*

«Καὶ λιθάσαντες τὸν Παῦλον, ἔσυραν ἔξω τῆς πόλεως, νομίσαντες αὐτὸν τεθνάναι» (Πράξ. ιδ' 19). Μετὰ τὸν θαυμασμὸ ὁ διωγμὸς. Μετὰ τὰ ὠσαννά, πάντα ὁ Γολγοθᾶς. Ἰουδαῖοι, πού ἤλθαν ἀπὸ τὴν Ἀντιόχεια καὶ τὸ Ἰκόνιο, κατώρθωσαν σὲ λίγο νὰ μεταστρέψουν τὰ αἰσθήματα τοῦ ὄχλου. Κι' ἔτσι ὁ Παῦλος λιθοβολήθηκε. Κι' ἄπνους σχεδόν, σύρθηκε ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς

του έξω από τὰ Λύστρα κι' ἀφέθηκε ἐκεῖ. Εἶχαν πιστέψει πὼς τὸν σκότωσαν.

Ἄλλὰ ὁ Παῦλος δὲν εἶχε πεθάνει. Ὅταν οἱ ἐχθροὶ του ἔφυγαν καὶ τὸν περικύκλωσαν οἱ χριστιανοί, γιὰ νὰ τὸν θρηνήσουν καὶ νὰ τὸν θάψουν, ὁ ἀπόστολος σηκώθηκε, μπῆκε κρυφὰ στὴν πόλι κι' ἔφυγε ἀπὸ ἐκεῖ τὴν ἐπομένη ἡμέρα γιὰ τὴ γειτονικὴ Δέρβη.

Δὲν εἶχε ἔλθῃ ἀκόμα ἡ ὥρα νὰ προσφέρῃ καὶ τὴ ζωὴ του, στὸν Ἰησοῦν. Ἀπεῖχε πολὺ ἡ ἡμέρα τοῦ μαρτυρίου, γιὰτι θὰ μεσο-λαβοῦσαν χρόνια δλόκληρα ὡς τότε κι' ἔργο ἀποστολικὸ ἐξαιρετικά ἐκτεταμένο.

Ὅποιος δουλεύει στὸ ἔργο τοῦ Χριστοῦ, θὰ συναντήσῃ ἀσφαλῶς ὄχι μονάχα τὴν ἐπιδοκιμασία, ἀλλὰ καὶ τὴ δοκιμασία, ὄχι μονάχα χαρές, ἀλλὰ καὶ θλίψεις, ὄχι μονάχα τὰ εὖγε, ἀλλὰ καὶ τοὺς λίθους. Ἄλλὰ ὁ Θεὸς δὲν θὰ τὸν ἐγκαταλείψῃ. Ὅσο ἔχει ὀρίσει νὰ τὸν χρησιμοποιῇ, θὰ οἰκονομῇ τὰ πράγματα ἔτσι, ὥστε ὁ ὑπηρετῆς του νὰ ἀντεπεξέρχεται στοὺς διωγμοὺς καὶ στὶς ἀντιζοότητες, γιὰ νὰ συνεχίσῃ ὅ,τι ἔχει κληθῆ νὰ κάμῃ.

Πολλοί, ἐκείνη τὴν φοβερὴ ἡμέραν, θὰ νόμισαν ὅτι ἡ ἀποστολὴ τοῦ Παύλου εἶχε λήξει. Αὐτό, ὅμως, ἦταν μία ψευδαίσθησις. Ὁ Θεός, ἀκόμα κι' ἀπὸ τὸ πιὸ μεγάλο κατόρθωμα τοῦ Σατανᾶ, ξέρεي νὰ βγάλῃ μιὰ ἀκόμα πιὸ μεγάλη νίκη τῆς δικῆς του χάριτος.

ΑΚΥΛΑΣ

Ὁ «Ἐφημέριος» εἶναι πρόθυμος νὰ δίδῃ ἀπαντήσεις εἰς ἐρωτήσεις ἐπὶ ἀποριῶν, ἀναφερομένων εἰς ζητήματα, τὰ ὁποῖα ἔχουν σχέσιν πρὸς τὸ ἔργον τοῦ Ἐφημερίου (ποιμαντικόν, λειτουργικόν κλπ.). Ἐπομένως οἱ εὐλαβέστατοι Ἐφημέριοι δύνανται νὰ ἀπευθύνουν πρὸς τὸν «Ἐφημέριον» ἐρωτήματα ἐπὶ τοιούτων ἀποριῶν. Αἱ ἀπαντήσεις εἰς αὐτοὺς θὰ δίδωνται εἰς τὴν σελίδα τῆς ἀλληλογραφίας, εἴτε εἰς ἄλλην εἰδικὴν σελίδα.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΝΑΤΟΛΗΝ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΕΤΟΥΣ

17 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

ΕΟΡΤΟΔΡΟΜΙΟΝ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΚΑ

Ἡ παροῦσα σειρά *Κηρυγμάτων* ἀναφέρεται εἰς θέματα ἀποκλειστικῶς εορτολογικά. Ἀκριβέστερον, περιλαμβάνει ἐόρτια κηρύγματα διὰ τὰς Ἀκινήτους ἐν γένει εορτὰς τοῦ ἔτους, Δεσποτικὰς, Θεομητορικὰς καὶ μνήμας Ἁγίων. Ἡ δημοσίευσίς αὐτῶν ἀποτελεῖ ἀπαραίτητον συμπλήρωσιν τοῦ «Κυριακοδρομίου». Πρὸς τὸν σκοπὸν δὲ τοῦτον ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψιν αἱ σχετικαὶ διατάξεις τοῦ «Τυπικοῦ» τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, διὰ τῶν ὁποίων καθορίζεται, καὶ ἐν ἡμέρᾳ Κυριακῇ, Ἀπόστολος ἢ καὶ Ἐδαγγέλιον τῆς εορτῆς, εἰς τρόπον ὥστε οἱ κηρῦσσοντες τὸν θεῖον λόγον κατὰ πᾶσαν Κυριακὴν νὰ εὐρίσκωσιν εἰς τὴν σειράν ταύτην πρόχειρον κηρυκτικὸν βοήθημα ὡσάκις διακόπεται ἡ ἀνάγνωσις τῶν Ἀποστολικῶν ἢ Ἐδαγγελικῶν περικοπῶν τῶν Κυριακῶν ὑπὸ εορτολογικῶν τοιούτων. Ἐλάχισται μόνον ἐξαιρέσεις ἐπέβαλον τὴν δημοσίευσιν καὶ ὠρισμένων κηρυγμάτων, ἀσχέτων πρὸς τὴν Τυπικὴν διάταξιν τῶν Κυριακῶν.

ΕΝΙΑΥΤΟΣ ΚΥΡΙΟΥ

«Ἀπέσταλκέ με...κηρῦξαι ἐνιαυτὸν Κυρίου δεκτόν».
(Λουκ. δ' 19)

Κάθε νέον ἔτος προστίθεται ὡς εὐλογία τοῦ Θεοῦ εἰς τὸ μῆκος τοῦ βίου μας. Παρατείνεται ἡ ζωὴ μας καὶ μᾶς παρέχονται νέες εὐκαιρίες, διὰ νὰ μορφωθῶμεν κατὰ Χριστὸν καὶ νὰ καταρτισθῶμεν ὡς καλοὶ πολῖται τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Ἐὰν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἀξιοποιήσωμεν τὸ νέον τοῦτο ἔτος, θὰ εἶναι πράγματι «ἐνιαυτὸς Κυρίου». Ἀλλὰ ἅς ἐμβαθύνωμεν εἰς τὸ ὄνομα τῆς φράσεως αὐτῆς, διὰ νὰ μάθωμεν πῶς ἓνα ἔτος δύναται νὰ ἀποβῇ «ἐνιαυτὸς Κυρίου».

1. Εἰς τὰ πρῶτα βιβλία τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης (Λευϊτ. κε' 8 ἐ.) ὑπάρχει διάταξις, ἡ ὁποία χαρακτηρίζει ὡς ἄγιον ἕνα-στον (αἰωβηλαῖον) ἔτος, δηλ. τὸ πεντηκοστὸν ἔτος ποῦ ἐπισφραγίζει ἐπτὰ ἐβδομάδας ἐτῶν. Τὸ ἔτος τοῦτο ὀνομάζεται καὶ ἔ τ ο ς ἀ φ έ σ ε ω ς.

Ἡ διάταξις αὐτὴ τῆς Π.Δ. εἶναι ἡ πρώτη ἔνδειξις περὶ ἁγίου ἔτους· προμήνυμα τρόπον τινὰ τοῦ «ἐνιαυτοῦ Κυρίου». Ἡ ἀνατολὴ δὲ τοῦ ἁγίου ἔτους ἐσημαίνετο διὰ σαλπίγγων καὶ μακάριος ὁ λαὸς

ὁ γινώσκων ἀλαλαγμόν», ἔλεγε χαρακτηριστικὰ ὁ ψαλμοδὸς (Ψαλμ. πη' 16), διὰ τὴν δηλώσῃ τὴν χαρὰν τοῦ λαοῦ, ὅταν ὁ ἀλαλαγμὸς τῆς σάλπιγγος ἀνήγγελλεν ὅτι ἀνέτειλε τὸ ἅγιον ἔτος. Χαρὰ δικαιολογημένη πλήρως. Διότι κατὰ τὸ ἅγιον ἔτος—ἔτος ἀφέσεως—πολλὲς κοινωνικὲς ἀνωμαλίαι καὶ ἐκκρεμότητες ἐτακτοποιοῦντο. Πολλὰ χρέη ἐχαρίζοντο εἰς τοὺς πτωχοὺς. Δουλοὶ ἀπληθευθρώνοντο. Κτήματα ὑποθηκευθέντα ἐπεστρέφοντο κλπ. Εἶχεν, ἐπομένως, μεγάλην κοινωνικὴν σημασίαν τὸ ἔτος αὐτό. Καὶ εἶναι ἄξιον πολλῆς προσοχῆς, ὅτι τὸ ἅγιον ἔτος εἶχε πολὺν κοινωνικὸν χαρακτῆρα.

Πόσον ὠφέλιμον θὰ ἦτο καὶ διὰ τὴν σημερινὴν κοινωνικὴν ζωὴν, ἐὰν κατὰ τὸ νέον ἔτος ἐθεωρούσαμεν ὑποχρέωσίν μας νὰ σπεύσωμεν νὰ τακτοποιήσωμεν καὶ ἡμεῖς τὰς κοινωνικάς μας τυχὸν ἐκκρεμότητας καὶ ὑποχρεώσεις! Πολλοὶ πράγματι ἔχουν διάφορες ἀνειλημμένες ὑποχρεώσεις· εἶναι ὀφειλέται, ἔχουν δώσει λόγον, ὑπόσχεσιν γάμου ἴσως κ.τ.τ. Καὶ ὅμως τὰ ἔτη περνοῦν καὶ αὐτοὶ ἀδιαφοροῦν διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ὑποχρεώσεων αὐτῶν. Εἶναι σπουδαῖον σύνθημα διὰ τὸ νέον ἔτος νὰ προθυμοποιηθῶμεν νὰ τακτοποιήσωμεν, μὲ πᾶσαν θυσίαν, τὰς τυχὸν ἐκκρεμούσας ὑποσχέσεις καὶ ὑποχρεώσεις μας. Ἔτσι, τὸ νέον ἔτος θὰ προωθήσῃ τὴν λύσιν πολλῶν κοινωνικῶν ζητημάτων.

2. Εἰς τὰ τελευταῖα βιβλία τῆς Π.Δ., ἐξ ἄλλου, τὰ Προφητικά, γίνεται ρητὸς λόγος περὶ τοῦ «ἐνιαυτοῦ Κυρίου». Ὁ προφήτης Ἡσαΐας (μεφ. ξα' 1,2) λέγει περὶ τοῦ Μεσσοῦ «Πνεῦμα Κυρίου ἐπ' ἐμὲ, οὗ ἕνεκεν ἔχρισέ με· εὐαγγελίσασθαι πτωχοῖς ἀπέσταλέ με... κηρῦξαι ἐνιαυτὸν Κυρίου δεκτόν». Κατὰ τοὺς προφητικοὺς αὐτοὺς λόγους ὁ «ἐνιαυτὸς Κυρίου» ἀποβλέπει καὶ εἰς ἠθικὴν τακτοποίησιν τῶν ἀνθρώπων. Κηρύσσεται ἔτος ἀφέσεως, ὅχι ἀπλῶς χρεῶν ἢ ἄλλων συναφῶν ὑποχρεώσεων, ἀλλὰ λύσεως καὶ ἀφέσεως δεσμῶν πνευματικῶν, ἐλευθερώσεως ἀπὸ τὰ δεσμὰ τῆς ἁμαρτίας. Δὲν εἶναι δὲ ἄσχετος ἡ κοινωνικὴ ὄψις τοῦ ἁγίου ἔτους (ὅπως τὴν καθορίζει ὁ Μωσαϊκὸς νόμος), μὲ τὴν ἠθικὴν ἄποψιν (ὅπως κηρύσσεται ὑπὸ τοῦ Προφήτου Ἡσαΐου). Διότι ἡ διόρθωσις τῶν ἀνωμαλιῶν τῆς κοινωνικῆς ζωῆς δὲν πρέπει νὰ εἶναι ἐπιφανειακὴ. Πρέπει νὰ ἐξυγιανθῇ βαθύτερα ὁ ἄνθρωπος. Ἡ ἠθικὴ ἐξυγιάνσις θὰ ἐπιφέρει καὶ τὴν κοινωνικὴν. Ὅφειλομεν νὰ κατανοήσωμεν ὅτι, χωρὶς ἠθικὰς βάσεις καὶ θεμέλια, οἰαδῆποτε κοινωνικὴ προσπάθεια δὲν καρποφορεῖ.

Κατὰ ταῦτα τὸ νέον ἔτος πρέπει νὰ χρησιμοποιηθῇ εἰς προσπάθειαν ἠθικῆς ἡμῶν βελτιώσεως. Ἔχομεν ἑλλείψεις· καὶ πρέπει

νά μᾶς ἀπασχολήσῃ τὸ θέμα τῆς διορθώσεως τοῦ ἑαυτοῦ μας. Τότε μόνον ἡ εὐτυχία, τὴν ὁποίαν εὐχόμεθα κατὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ νέου ἔτους, θὰ ἔχη τὰς προϋποθέσεις τῆς πραγματοποιήσεως. Ἄλλως, χωρὶς ἡθικὴν καλλιέργειαν καὶ πρόδον ἡμῶν, θὰ εἶναι χίμαιρα.

3. Ἔνα Σάββατον εἰς τὴν Ναζαρέτ (Βλ. Λουκ. δ' 16 κ.έ.) ὁ Κύριος ἐπαναλαμβάνει τὴν προαναφερθεῖσαν προφητείαν τοῦ Ἡσαίου καὶ ἐξηγεῖ ὅτι ὁ «ἐνιαυτὸς Κυρίου» ἀναφέρεται εἰς τὴν χρονικὴν ἐκείνην περίοδον, κατὰ τὴν ὁποίαν συνετελεῖτο ἐπὶ τῆς γῆς τὸ σωτήριο ἐργον Του. Ἐπομένως, κατ' ἀναλογίαν, εἰς θρησκευτικὴν πλέον καθαρῶς ἔννοιαν, «ἐνιαυτὸς Κυρίου δεκτός» εἶναι, διὰ κάθε χριστιανόν, ὁ χρόνος ποῦ διατίθεται διὰ τὴν ἐξασφάλισιν τῆς σωτηρίας τὴν ὁποίαν ἔφερον ὁ Χριστός. Θὰ ἔλγε δὲ σχετικῶς ὁ ἀπόστολος Παῦλος αἰδοῦ, νῦν καιρὸς εὐπρόσδεκτος, ἰδοῦ νῦν ἡμέρα σωτηρίας...» (Β' Κορ. γ' 2).

Πράγματι· μία τοιαύτη χρησιμοποίησις τοῦ παρόντος νέου ἔτους (τίς οἶδε πόσοι θὰ ἴδουν τὴν ἀνατολὴν καὶ τοῦ ἐπομένου νέου ἔτους;) εἶναι σωτήριος. Μᾶς χρειάζεται λοιπὸν ἐνδιαφέρον, διὰ νὰ γνωρίσωμεν καλύτερα τὸν Σωτῆρα Χριστὸν καὶ τὸ «εὐαγγέλιον τῆς σωτηρίας». Ἐνδιαφέρον διὰ τὸ θέμα τῆς αἰωνιότητος. «Ἐπιλαβοῦ τῆς αἰωνιότητος ζωῆς» συμβουλεύει ὁ Ἄπ. Παῦλος (Α' Τιμοθ. 5'12) Ἄπαιτεῖται ζῆλος καὶ φροντίς, διὰ νὰ προστεθῇ τὸ ἔτος τοῦτο καὶ εἰς τὴν πνευματικὴν μας ἡλικίαν καὶ πρόδον, καὶ νὰ πλησιάσωμεν περισσότερον «εἰς μέτρον ἡλικίας τοῦ πληρώματος τοῦ Χριστοῦ» (Ἐφ. δ' 13), εἰς χριστομίμητον δηλ. ἀρετὴν καὶ ζωὴν ἐν γένει.

Ἀγαπητοί· αἱ ἡμέραι τῶν ἐτῶν ἡμῶν ἐβδομήκοντα ἔτη (εἶπεν ὁ ψαλμωδὸς)· ἐάν δὲ ἐν δυναστείας ογδοήκοντα ἔτη» (Ψαλ. πθ' 10) Πόσα ὅμως ἐξ αὐτῶν θὰ φέρουν τὸ χαρακτηριστικὸν «ἐνιαυτὸς Κυρίου»; Εἶθε τοῦτο νὰ συμβῇ διὰ τὸ ἀνατεῖλαν νέον ἔτος. Κοινωνικῶς καὶ ἡθικῶς καὶ ἐξ ἐπόψεως τῆς σωτηρίας ἡμῶν, εἶθε νὰ εἶναι δι' ὅλους ἡμᾶς «ἐνιαυτὸς Κυρίου δεκτός».

ΕΙΣ ΤΑ ΑΓΙΑ ΘΕΟΦΑΝΕΙΑ

671 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

Η ΕΥΔΟΚΙΑ ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ

«Οὗτός ἐστιν ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ ἠυδόκησα».

(Ματθ. γ' 17)

Κατὰ τὴν Βάπτισιν τοῦ Κυρίου εἰς τὸν Ἰορδάνην ἠκούσθη, ὡς γνωστόν, ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ, ἡ φωνὴ τοῦ Πατρὸς, νὰ ἐξαγγέλλῃ τὴν μεγαλειώδη αὐτὴν διακήρυξιν· «οὗτός ἐστιν ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ ἠυδόκησα». Ἐλέχθη χαρακτηριστικῶς ὅτι ἡ φράσις αὐτὴ εἶναι περιλήψις ὅλου τοῦ Εὐαγγελίου. Ἐκφράζει δὲ πλήρως τὸ νόημα τῆς παρουσίας Ἑορτῆς. Διότι «Θεοφάνεια» (ἢ ἀκριβέστερον «Ἐπιφάνεια») σημαίνει φανέρωσιν καὶ παρουσίαν τοῦ Χριστοῦ εἰς τὸν κόσμον ὡς Θεοῦ καὶ ὡς Μεσίου. Καὶ ἀκριβῶς τὸ πρῶτον ἡμῖς τῆς οὐρανίας διακηρύξεως πιστοποιεῖ ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ («οὗτός ἐστιν ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητός»)· τὸ δὲ δεύτερον ἡμῖς («ἐν ᾧ ἠυδόκησα») διακηρύσσει, ὅτι αὐτὸς εἶναι δι' ἡμᾶς ἡ εὐδοκία τοῦ πατρὸς, τ.ἔ. ὁ σωτὴρ τῶν ἀνθρώπων. Θὰ ἦτο ὁμολογουμένως παράλειψις, ἂν δὲν ἐλέγοντο σήμερον ὀλίγα λέξεις διὰ τὴν βαουσήμαντον αὐτὴν διακήρυξιν τοῦ οὐρανοῦ Πατρὸς περὶ τοῦ μονογενοῦς Του Υἱοῦ καὶ Σωτῆρος τοῦ κόσμου.

1. Κατὰ τὸν ἐπισημότερον τρόπον πληροφορεῖται ἡ ἀνθρωπότης, ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἀπ' εὐθείας ἐξ αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς, ποῖος εἶναι Ἐκεῖνος ὁ Ὅποῖος βαπτίζεται ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου εἰς τὸν Ἰορδάνην. Πληροφορεῖται ὅτι ἀκριβῶς ἡμεῖς οἱ χριστιανοὶ πιστεύομεν καὶ ὁμολογοῦμεν. Ὅτι δηλ. Ἐκεῖνος, ὁ Ὅποῖος ἐγεννήθη μέσα εἰς τὸ Σπήλαιον καὶ τὴν Φάτνην, καὶ ἀργότερον, μετὰ τὴν Βάπτισιν, θὰ διασχίζῃ τὰς πόλεις καὶ τὰ χωρία τῆς Ἰουδαίας κηρύττων καὶ θαυματουργῶν, δὲν εἶναι ἄλλος, εἰ μὴ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ὁ μονογενῆς, ὁ ἀγαπητός Υἱὸς τοῦ ἐπουρανοῦ Πατρὸς. Καὶ αὐτὸ μὲν ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν σχέσιν τοῦ Χριστοῦ πρὸς τὸν Πατέρα τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς. Ὅταν ἀργότερον θὰ ἐρωτᾷ ὁ Θεάνθρωπος τοὺς μαθητάς Του «τίνα με λέγουσιν οἱ ἄνθρωποι εἶναι;» (Ματθ. ις' 13), θὰ ἀκούῃ ἀπὸ τὸν Πέτρον τὴν μόνην ὀρθὴν περὶ αὐτοῦ ἀπάντησιν «Σὺ εἶ ὁ Χριστὸς ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος» (αὐτ. 17). Ἀλλὰ καὶ ὅταν οἱ χριστιανοὶ ὄλων τῶν αἰώνων ὁμολογοῦν πίστιν «εἰς ἓνα Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν υἱόν, τοῦ Θεοῦ τὸν μονογενῆ», θὰ ἀπηχοῦν, μαζὶ μὲν τὸν Πέτρον, τὸν αἰώνιον ἀντίλαλον τῆς οὐρανίας ἐκείνης διακηρύξεως τοῦ Πατρὸς «οὗτός

ἔστιν ὁ Υἱὸς μου ὁ ἀγαπητός». Αὐτὴν τὴν μαρτυρίαν οἱ χριστιανοὶ προβάλλομεν πρὸς πάντας περὶ τοῦ Χριστοῦ· καὶ προσφέτομεν, μετὰ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, ὅτι καὶ ὄντως ἀπέδειχθη αὐτὸς Θεοῦ ἐν δυνάμει κατὰ πνεῦμα ἀγιωσύνης ἐξ ἀναστάσεως νεκρῶν» (Ρωμ. α', 4)· τὰ θαύματά Του δηλ., ἡ ἀγιότης Του, καὶ πρὸ πάντων ἡ ἀνάστασις Του, ἀπέδειξαν περιτράνω «τοῦ λόγου τὸ ἀσφαλές», τὴν ἀλήθειαν τῆς θεότητός Του, τὴν ὁποίαν ὁ Πατὴρ ἐβεβαίωσεν ἀπὸ τὸν οὐρανόν.

Διὰ τὴν σχέσιν ὅμως τοῦ Χριστοῦ πρὸς ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους ὁμιλεῖ τὸ ἐκφραστικώτατον ἐκεῖνον «ἐν ᾧ ἠυδόκησα». Τί σημαίνει τοῦτο; Σημαίνει ὅτι ὁ Οὐράνιος Πατὴρ εὐαρεστεῖται ἀπολύτως εἰς τὸν Υἱόν Του. Σημαίνει ὅτι ὁ Υἱὸς Του, λόγῳ τῆς ἀπολύτου ἀγιότητός Του, εἶναι τὸ μόνον Πρόσωπον, τὸ Ὅποῖον εὐαρεστεῖ εἰς τὸν Θεόν· καὶ ὡς υἱὸς τοῦ Θεοῦ εἶναι τὸ μόνον Πρόσωπον, χάρις εἰς τὸ Ὅποῖον ἔρχεται ἡ σωτηρία εἰς τὸ ἀνθρώπινον γένος. Ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι ἐμολύθημεν ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν· καὶ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ εἴπῃ ὁ Θεὸς ὅτι ἠυδόκησεν εἰς ἡμᾶς. Καὶ ὁ ἀγιώτερος ἐκ τῶν ἀνθρώπων δὲν εἶναι χωρὶς ἁμαρτίας· καὶ διὰ κανένα δὲν ἠμπορεῖ νὰ εἴπῃ ὁ θεὸς ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ ἄνθρωπος «ἐν ᾧ ἠυδόκησα», διότι ὑπάρχει ἡ ἁμαρτία εἰς ὅλους. Ἄλλ' ὅμως ὁ Θεὸς ἀγαπᾷ τὸ πλάσμα του· καὶ εὔρε τὸν τρόπον νὰ μᾶς χαρίσῃ τὴν σωτηρίαν. Ἀπέστειλε, πρὸς τοῦτο, εἰς τὸν κόσμον τὸν Υἱόν Του, διὰ νὰ σώσῃ τὸν κόσμον. Καὶ διακηρύσσει ἀκριβῶς ὅτι ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι ὁ Υἱὸς τοῦ ὁ ἀγαπητός «ἐν ᾧ ἠυδόκησεν»· ἠυδόκησεν, «ἵνα σωθῇ ὁ κόσμος δι' αὐτοῦ» (Ἰω. γ' 17) .

2. Αἱ πρακτικαὶ συνέπειαι τῆς διακηρύξεως ταύτης εἶναι πολὺ ἀξιοπρόσεκτοι·

α) Μόνον ἐν ὀνόματι τοῦ Χριστοῦ καὶ διὰ τοῦ Χριστοῦ ὑπάρχει σωτηρία. Ἐπομένως, χριστιανέ μου, ἀντιλαμβάνεσαι πόσον σοῦ εἶναι ἀπαραίτητος ὁ σύνδεσμος μετὰ τοῦ Χριστοῦ; Ὑπάρχουν ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι δὲν εἶναι ἐξ ὀλοκλήρου ἄπιστοι, ἀλλ' ἔχουν τὰς ἐπιφυλάξεις των ὡς πρὸς τὴν θεότητα τοῦ Χριστοῦ. Ἄς μάθουν λοιπὸν ὅτι ἡ πίστις ἀπλῶς εἰς ἕνα ὕψιστον Ὅν εἰς οὐδὲν ὠφελεῖ. Εἶναι πίστις ματαία καὶ ἄκαρπος. Διότι «οὐκ ἔστιν ἐν ἄλλῳ οὐδενὶ ἡ σωτηρία» (Πράξ. δ' 12). Ἐνας μόνον παρέχει τὴν σωτηρίαν εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ὁ Χριστὸς. Ἐπομένως ἡ πίστις εἰς τὸν Σωτῆρα Χριστὸν καὶ ὁ οὐσιαστικὸς σύνδεσμος μετ' Αὐτοῦ εἶναι βασικὴ προϋπόθεσις διὰ τὴν σωτηρίαν μας.

β) Ἐπειτα, ὁ χριστιανὸς πρέπει νὰ γνωρίζῃ ὅτι αἱ προσευχαὶ του τότε μόνον ἔχουν ἀξίαν, ὅταν γίνωνται ἐν ὀνόματι τοῦ Χριστοῦ.

Ἐποιαδήποτε ἄλλη ἐπίκλησις τοῦ Θεοῦ εἶναι σὰν ἓνας λίθος, τὸν ὁποῖον ρίπτει κανεὶς πρὸς τὰ ἄνω, ἀλλὰ ἐπιστρέφει εἰς τὴν κεφαλὴν του. Ἐνῶ ὅταν αἱ προσευχαὶ γίνωνται μετὰ τὴν πίστιν εἰς τὸν Σωτῆρα Χριστόν, τότε αἱ πτέρυγες τῆς πίστεως αὐτῆς ἀναβιβάζουν τὴν προσευχὴν μέχρι τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ· καὶ ὁ Θεὸς ἄνωθεν ἀντικαταπέμπει πᾶσαν δόσιν ἀγαθῶν καὶ πᾶν δῶρον τέλειον». Διὰ τοῦτο ἀκούομεν νὰ μνημονεύεται εἰς ἕλας τὰς εὐχὰς τῆς Ἐκκλησίας μας τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ καὶ διὰ τῶν οἰκτιρισμῶν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐπικαλοῦμεθα τὴν χάριν καὶ τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ.

γ) Ἀκόμη, ἐκείνη ἡ μυστηριακὴ ἐπικοινωνία μετὰ τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, ἡ ὁποία παρέχεται διὰ τῆς κοινωνίας τοῦ Ἀχράντου Σώματος καὶ τοῦ Τιμίου Αἵματος τοῦ Κυρίου, δίδει εἰς τὸν χριστιανὸν τὴν δυνατότητα νὰ ἐνωθῇ στενώτατα μετὰ τὸν Χριστόν καὶ νὰ δεχθῇ παρ' Αὐτοῦ τὴν σωτηρίαν. Ἀντιλαμβανόμεθα λοιπὸν πάλιν πόσον βλάπτονται ὅσοι μένουσιν μακρὰν τοῦ Μυστηρίου τῆς Θείας Κοινωνίας. Ματαιώνεται τὸ ἀποτέλεσμα οἰασδήποτε ἄλλης θρησκευτικῆς καὶ ἠθικῆς προσπάθειας, ἂν δὲν παρουσιασθῇ ὁ Χριστιανὸς μετὰ τὴν ἔνωσιν ἐκείνην μετὰ τοῦ Χριστοῦ, διὰ τὴν ὁποίαν ὁ Ἰδιὸς εἶπεν· «ὁ τρώγων μου τὴν σάρκα καὶ πίνων μου τὸ αἶμα ἐν ἐμοὶ μένει καὶ γὰρ ἐν αὐτῷ». (Ἰω. ε' 54). Ἦνωμένοι μετὰ τοῦ Χριστοῦ διὰ τῆς Θείας Κοινωνίας, καὶ συνδεόμενοι μετ' Αὐτοῦ διὰ μέσου τῆς προσευχῆς, τῆς γινομένης ἐν ὀνόματι Αὐτοῦ, ἔχομεν θεμελιώδεις προϋποθέσεις τῆς σωτηρίας.

δ) Ἀλλὰ μὴ λησμονῶμεν, ὅτι ὁ Κύριος ἔδρυσεν ἐπὶ τῆς γῆς τὴν Ἐκκλησίαν Του. Μᾶς πληροφορεῖ δὲ ὁ θεῖος λόγος, ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ. Ἐκεῖνος εἶναι ἡ κεφαλὴ, καὶ ἡ Ἐκκλησία (τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας, ἡμεῖς οἱ χριστιανοί, οἱ χριστιανοὶ ὅλων τῶν αἰώνων) εἶναι τὰ μέλη τοῦ σώματος Του. Ὅποιος, ἐπομένως δὲν συνδέεται ὀργανικῶς μετὰ τὴν Ἐκκλησίαν, ὡς μέλος αὐτῆς, δὲν μετέχει τῆς σωτηρίας, διότι εἶναι ξένος πρὸς τὸ Σῶμα Ἐκείνου, διὰ τοῦ ὁποίου ἠυδόκησεν ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ τὴν σωτηρίαν εἰς τοὺς ἀνθρώπους.

Ἄς εἶμεθα λοιπὸν πάντοτε ἠνωμένοι μετὰ τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ καὶ τῆς ἀγίας Αὐτοῦ Ἐκκλησίας. Καὶ ἡ ζωὴ μας ἄς προσλαμβάνῃ παρ' Αὐτοῦ χάριν καὶ ἁγιασμόν, ὥστε νὰ δύναται ὁ Πατὴρ νὰ εἶπῃ καὶ δι' ἡμᾶς: ἀφοῦ εἰσθε ἐνωμένοι μετὰ τὸν Υἱόν μου· ἐφ' ὅσον πιστεύετε εἰς Αὐτόν καὶ συνδέσθε μαζί Του διὰ τῶν μυστηρίων καὶ τῆς προσευχῆς· ἀφοῦ ἀνήκετε εἰς τὴν Ἐκκλησίαν Του καὶ προσπαθεῖτε νὰ ἐπιτύχετε διὰ τῆς χάριτος Αὐτοῦ ἓνα βαθμὸν ἀγιότητος, γίνεσθε τὰ πρόσωπα εἰς τὰ ὁποῖα ἠυδόκησα νὰ δώσω τὴν σωτηρίαν.

† Ἀρχιμ. ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ ΒΑΛΛΗΝΔΡΑΣ

Α Λ Λ Η Λ Ο Γ Ρ Α Φ Ι Α

Αίδεσ. Νικόλαον Παπαχρήστου. Ἡ σύνταξις θὰ ἀνέλθῃ εἰς 779 δραχμὰς μηνιαίως καὶ τὸ ἐφ' ἅπαξ βοήθημα τοῦ ταμείου Ἄρωγῆς εἰς 9.650 περίπου δραχμὰς. Τὸ ζητούμενον βιβλίον ἐξήντηλθη. Τὰ τεύχη σὰς ἀπεστάλησαν ταχυδρομικῶς. Ἐφημέριον Κρήτης Ν.Κ. Δικαιούται συντάξεις ὁ υἱὸς τοῦ ἡσφαλισμένου, ἐφ' ὅσον ἀπεβίωσεν ὁ πατὴρ ἡσφαλισμένος καὶ ὁ νέος εἶναι ἀνήλικος. Τὸ ἐπίδομα τοικοῦ δὲν ἐχορηγήθη εἰσέτι. Ἡ ὕφ' ὑμῶν μνημονευομένη ὑπουργικὴ ἀπόφασις ἠκυρώθη. Τὸ ζήτημα ἤδη εὐρίσκεται ὑπὸ μελέτην, ἐλπίζομεν δὲ ὅτι συντόμως θὰ τακτοποιηθῇ. Οἱ περὶ Ἱερωσύνης λόγοι θὰ κυκλοφορήσουν προσεχῶς εἰς τόμον. Αἰδουμώτατον Παναγιώτην Θεοχαρόπουλον Θ. Εἰς τὴν Α' Περιφέρειαν ἀνήκουν οἱ ἱερεῖς οἱ διαμένοντες εἰς τὴν περιφέρειαν τῆς τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης καὶ εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Θεσσαλονίκης. Εἰς τὴν Β' Περιφέρειαν ἀνήκουν οἱ κατοικοῦντες εἰς τὰς λοιπὰς περιφέρειαις τοῦ Κράτους. Ἡ διαφορὰ ἀναφέρεται μόνον εἰς τὸ ἐπίδομα ἀκριβείας, οὐχὶ δὲ καὶ εἰς τὸν μισθόν. Διὰ τὴν σύνταξιν ὑπολογίζονται καὶ τὰ ἐπίδοματα. Κύριον Ἐπαμ. Ζησιόπουλον, Ἐνταῦθα. Αἱ ἐν λόγῳ εἰσηγήσεις θὰ δημοσιευθοῦν προσεχῶς εἰς εἰδικὸν τεῦχος τῆς «Ἐκκλησίας». Διὰ τὰς ἐκδόσεις τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας δύνασθε νὰ λάβετε πληροφορίας ἀπὸ τὰ Γραφεῖα αὐτῆς, Ἰασιῶ 1, τηλ. 72.212. Τὸ «Ἡμερολόγιον Φαρλέκα», μετονομασθὲν ἤδη εἰς «Ἡμερολόγιον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος», συντάσσεται ὑπὸ Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς, ἐκδίδεται δὲ ὑπὸ τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας. Τὸ τεῦχος τοῦ τρέχοντος ἔτους τιμᾶται δρχ. 20.—

ΤΑ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἄρχιμ. Εὐθ. Ἐλευθεριάδου, Εἰς τὰ ἅγια Θεοφάνεια.—Χ.,—Ἀδελφικὰ Γράμματα.— Ἀποσπάσματα ἀπὸ τὸν «Λειμῶνα» τοῦ Ἰωάννου Μόσχου (μετάφρ. Θεοδ. Σπεράντζα).— Βασ. Ἡλιάδῃ, Μιὰ νύχτα τῶν Φώτων σ' ἓνα μικρὸ σπίτι.— Ἰωάννου Χρυσοστόμου, Ἐγκώμιον εἰς τὸν Ἰωάννην τὸν Πρόδρομον (Μετάφρ. Σοφ. Δημητριάδοπούλου).— Ἀνθίμου Θεολογίτου, Ἡ καλύτερὴ μας εὐχὴ.— Ἀκύλα, Παρὰ τοὺς πόδας Παύλου.— Ἄρχιμ. Νικοδήμου Βαλληδρᾶ, Ἐορτοδρόμιον.— Ἀλληλογραφία.

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες ταχ. ἐπιταγὰς πρὸς τὰ περιοδικὰ «Ἐκκλησία», «Θεολογία» καὶ «Ἐφημέριον», ὅπως σημειώσιν ἐπ' αὐτῶν τὴν αἰτίαν τῆς ἀποστολῆς.

Δι' ὅτι ἀφορᾷ εἰς τὸν «Ἐφημέριον» ἀπευθυντέον :
 Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τοῦ Περιοδικοῦ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ»
 Ὅδὸς Φιλοθέης 19—Ἀθῆναι. Τηλ. 27-689.